



หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๕

เด็กไทย ใจเป็นหนึ่ง



เด็กไทยใจเป็นหนึ่ง

โขง ชี มูล เกื้อกูลดิน รินไหลหลัง
เจ้าพระยายังเลี้ยวลดเลาะล่องไป

แม่น้ำจากหลากทิศติดแผ่นดิน
เหนือจรดใต้ใจจรดกันผูกพันชีวี

จากยอดดอยจรดทะเลไม่เหวว่า
ถึงแตกต่างอย่างไรใจเรารู้

“เด็กไทยใจเป็นหนึ่ง” พึงตระหนัก
สู้สร้างทำเพื่อประเทศทุ่มเทใจ

ปิง วัง ยม น่าน ธารล่องไหล
แควใหญ่ บางปะกง ลงตาปี

ซบชีวาเลี้ยงชีวินทุกถิ่นที่
แม่น้ำใจในฤดีเหนือฤดู

ต่างที่มา ต่างที่ไป ต่างที่อยู่
ร่วมต่อสู้เพื่อแผ่นดินไม่สิ้นไท

สู้เพื่อรัก สู้เพื่อฝันอันยิ่งใหญ่
วาดหวังไว้ไม่สิ้นหวังสร้างชาติเรา



‘กุดจี’ พรชัย แส่นยะมูล



หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๕

เด็กไทย ใจเป็พ่พ่พ่



เด็กไทยใจเป็นหนึ่ง

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๕

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๖๕

จำนวนพิมพ์ ๕๐,๐๐๐ เล่ม

ISBN 978-616-564-125-8



ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ (CIP)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

เด็กไทยใจเป็นหนึ่ง หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๕. -- กรุงเทพฯ:

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๖๕.

๑๒๘ หน้า. ภาพประกอบ; ๒๑ ซม.

๑. หนังสือสำหรับเด็ก. ๒. วันเด็กแห่งชาติ.

๓. รวมเรื่อง.

๐๒๘.๕



ชื่อหนังสือ: เด็กไทยใจเป็นหนึ่ง

โดย: เด็กหญิงพิชากานต์ เสมเดือน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนบ้านท่ายาง (ประชาสรรค์)

ชื่อภาพ: รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์

โดย: เด็กชายกฤตตานนท์ กันทะวงศ์

เด็กชายณัฐวุฒิ สุทธดุก

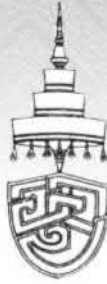
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านท่าป้าเปา



คนเราทุกคน ย่อมมีหน้าที่ที่ต้องทำ. หน้าที่
ของเด็กนั้น สำคัญที่สุด ก็คือการศึกษาเล่าเรียน เพื่อให้มี
วิชาความรู้ และคุณธรรมความดี จะได้สามารถพึ่งตนเองได้
สร้างความสุขความเจริญให้แก่ตนแก่ส่วนรวมได้ในอนาคต.
เด็กทุกคนจึงต้องตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ด้วยความอดทน
และพากเพียรอยู่เสมอ.

พระที่นั่งอัมพรสถาน พระราชวังดุสิต

วันที่ ๒๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๖๔



คติธรรม

เนื่องในวันเด็กแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๖๕

แม้กระแสโลกหมุนเวียนเปลี่ยนผันไปไม่มีถอยหลังกลับเลยแม้สักวินาทีเดียว หากแต่สัญชาตญาณและพฤติกรรมอันสะท้อนกิเลสตัณหาของมนุษย์ กลับวนเวียน ซ้ำรอยเดิมอยู่อย่างมิรู้หยุดหย่อน ด้วยเหตุนี้ ความเดือดร้อนวุ่นวายจึงยังคงบังเกิด มีขึ้นอยู่รำไปในทั่วทุกหนทุกแห่ง เด็กและเยาวชนผู้เป็นอนาคตของชาติและของโลกนี้ พึงตั้งปณิธานที่จะเป็นผู้ช่วยกันสรรค์สร้าง “อารยธรรม” ให้บังเกิดขึ้นแก่ตน และ สังคมทุกระดับ นับแต่ครอบครัว ชุมชน ตลอดถึงประเทศชาติ เพื่อช่วยกันกำจัด ความเสื่อมทรามที่เรียกว่าอนารยธรรมให้เบาบางจางหายไปได้ในเร็ววัน

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประทานหลัก “อารยวัฑฒิ” อันเป็นหลักการ สร้างสรรค์ความเจริญของอารยชนไว้ ๕ ประการ ได้แก่ **ศรัทธา** หมายถึง เชื่อในสิ่งที่ ควรเชื่อ เชื่อด้วยความรู้ความเข้าใจในเหตุผลอย่างถ่องแท้, **ศีล** หมายถึง รักษากาย และวาจาให้เรียบร้อยดีงามเป็นปกติ, **สุตะ** หมายถึง เพิ่มพูนความรู้ด้วยการสดับตรับฟัง ใฝ่ใจศึกษาอบรมตามวิถีทางที่ถูกต้องเหมาะสม, **จาคะ** หมายถึง เสียสละประโยชน์ตน เพื่อประโยชน์ผู้อื่นกับทั้งส่วนรวมอยู่เสมอ และ **ปัญญา** หมายถึง รู้รอบ รู้ทั่ว รู้ชัดเจน และรู้จักทั้งในทางโลกและในทางธรรม

ขอให้เด็กและเยาวชน รวมถึงผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการเลี้ยงดูประคับประคอง
เด็กและเยาวชน มีกำลังใจที่จะอบรมพัฒนาตนเองให้ถึงพร้อมด้วยอารยวัฑฒิทั้ง
๕ ประการ และขอจงเร่งเพิ่มพูนคุณลักษณะความเป็นผู้มีคุณธรรมจริยธรรม เพื่อนำพา
ความเจริญก้าวหน้ามาสู่ตน ชุมชน ตลอดทั้งประเทศชาติอันเป็นที่รักยิ่งของเราทุกคน.



สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ

(สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม



คำขวัญ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี
เนื่องในวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๕

รู้คิด รอบคอบ รับผิดชอบต่อสังคม

พลเอก

A stylized handwritten signature in black ink, representing the name Prayut Chan-o-cha.

(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)
นายกรัฐมนตรี



สาร

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี
เนื่องในวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๕
วันเสาร์ที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕

เด็กและเยาวชนเป็นทรัพยากรมนุษย์ของประเทศที่เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาสังคม และนำพาประเทศชาติสู่อนาคต ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของโลก ในปัจจุบันที่ส่งผลต่อเศรษฐกิจ สังคม และวิถีชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเข้าสู่สังคมดิจิทัล โรคอุบัติใหม่ และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศโลก เด็กและเยาวชนจำเป็นต้องปรับตัวให้ทันต่อสถานการณ์ เพื่อให้มีความพร้อมและมีภูมิคุ้มกันที่ดีในการดำเนินชีวิตในสังคมวิถีใหม่อย่างมีคุณภาพและมีความสุข

วันเด็กแห่งชาติปีนี้ ผมได้มอบคำขวัญว่า “รู้คิด รอบคอบ รับผิดชอบต่อสังคม” ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อให้เด็กและเยาวชนไทยเป็นบุคคลที่มีความสามารถในการคิดและรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง ใช้ศักยภาพของตนเองอย่างสร้างสรรค์ รู้หน้าที่และมีความรับผิดชอบต่อตนเอง สังคม ประเทศชาติ และสังคมโลก ควบคู่กับการมีคุณธรรมและจริยธรรมอันดี ดังนั้น เด็กและเยาวชนจึงต้องให้ความสำคัญกับการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง หมั่นแสวงหาความรู้และฝึกฝนทักษะให้มีความหลากหลาย เพื่อใช้ประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงของโลกยุคดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีวิจารณญาณและใช้

เหตุผลในการตัดสินใจด้วยความรอบคอบ เปิดกว้าง และยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่าง และหลากหลาย เพื่ออยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรมได้อย่างมีความสุข ผมเชื่อมั่นว่า เด็กและเยาวชนไทยจะยึดมั่นและเคารพใน ๓ สถาบันหลัก อันประกอบด้วย ชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ เป็นพลเมืองดีของสังคม และร่วมใช้พลังของคนรุ่นใหม่ ช่วยขับเคลื่อนการพัฒนาสังคมไทยให้เจริญรุ่งเรือง

เนื่องในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๕ ผมขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากล อีกทั้งเดชพระบารมีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และ สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีได้โปรดดลบันดาลประทานพรให้เด็กและเยาวชนไทย ทุกคน พร้อมทั้งครอบครัว ประสบแต่ความสุข ความเจริญ มีสุขภาพกาย สุขภาพใจ ที่แข็งแรงสมบูรณ์ มีกำลังสติปัญญาที่เข้มแข็ง เพื่อร่วมเป็นกำลังสำคัญในการสร้างสรรค์ และขับเคลื่อนชาติบ้านเมืองให้มีความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคงและยั่งยืนสืบไป

พลเอก



(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)

นายกรัฐมนตรี



สาร

นางสาวตรีนุช เทียนทอง

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

เนื่องในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๕

วันเสาร์ที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕

รัฐบาลกำหนดให้วันเสาร์ที่สองของเดือนมกราคมของทุกปีเป็นวันเด็กแห่งชาติ เพื่อมุ่งหวังให้ประชาชนตระหนักถึงความสำคัญของเด็ก เอาใจใส่ในการเลี้ยงดู อบรม สั่งสอน กล่อมเกลาจิตใจให้มีคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสาธารณะช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น เพราะเด็กและเยาวชนเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศชาติ รัฐบาลจึงส่งเสริมให้มีพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม เพื่อพัฒนาศักยภาพความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

วันเด็กแห่งชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๕ ตรงกับวันเสาร์ที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ดิฉันจึงมุ่งเน้นให้เด็กและเยาวชนตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาและใฝ่เรียนรู้ ตลอดชีวิต เนื่องจากปัจจุบันเป็นโลกของการใช้เทคโนโลยีและการสื่อสาร เด็กและเยาวชนสามารถแสวงหาความรู้ด้วยตนเองอย่างไม่มีขีดจำกัด จึงต้องเลือกรับและใช้เทคโนโลยีการสื่อสารให้เกิดประโยชน์อย่างสร้างสรรค์ มีทักษะที่จำเป็นที่ทันต่อโลกและเป็นประโยชน์ โดยเฉพาะทักษะทางเทคโนโลยี ตั้งแต่การใช้ประโยชน์เพื่อการดำรงชีวิต ตลอดจนถึงการสร้างรายได้ รวมทั้งได้รับการปลูกฝังหลักคิดที่ถูกต้องควบคู่กับการพัฒนา

ทักษะการใช้ชีวิต ทักษะการทำงานและการอยู่ร่วมกับผู้อื่น บ่มเพาะวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต การทำงานและการเรียนรู้ ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการสร้างพลเมืองโลกที่พึงประสงค์

ดิฉันขอส่งความระลึกถึงและความปรารถนาดีมายังเด็ก ๆ และเยาวชน ขออวยพรให้เด็กและเยาวชนไทยทุกคนมีความสุข ดูแลสุขภาพของตนเองให้สมบูรณ์แข็งแรง ทั้งร่างกายและจิตใจ เป็นเด็กไทยวิถีใหม่สู่ความยั่งยืน และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศสืบไป



(นางสาวตรีณัฐ เทียนทอง)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ



คำนำ

หนังสือ **เด็กไทยใจเป็นหนึ่ง** หนังสือที่ระลึกเนื่องในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๕ โดยความร่วมมือระหว่างสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และองค์การคำของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา รวมถึงผู้ทรงคุณวุฒิและบุคคลที่มีความรู้ความสามารถในด้านการส่งเสริมและพัฒนาเด็กและเยาวชน ในรูปแบบของคณะกรรมการจัดทำและดำเนินการเพื่อให้มีการเผยแพร่และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๕ และคณะกรรมการคัดเลือกและบรรณาธิการกิจผลงาน โดยเฉพาะบุคคลสำคัญ คือ เด็กและเยาวชนทั่วประเทศที่ส่งผลงานเข้ารับการคัดเลือกเพื่อตีพิมพ์ในหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๕ ซึ่งบ่งบอกถึงการแสดงพลังความเป็นหนึ่งเดียวของเด็กและเยาวชนไทยที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศในทุกด้านต่อไป ตามชื่อหนังสือวันเด็กแห่งชาติในปี

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน รู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ ล้นเกล้าล้นกระหม่อมที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานพระบรมราโชวาท แก่บรรดาเด็กและเยาวชน อันเป็นสิริสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสูงสุดที่เด็กและเยาวชน พึงน้อมนำไปประพฤติตน เพื่อเป็นหลักชัยสู่ความเจริญและความสำเร็จในชีวิต และรู้สึก เป็นพระกรุณาธิคุณล้นเกล้าล้นกระหม่อมในพระเมตตาที่สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ประทานพระคติธรรมอันเป็นคุณธรรม ที่พึงมีสำหรับเด็ก เยาวชน และผู้ใหญ่ทุกคนควรน้อมนำใส่ใจ รวมทั้งกราบขอบพระคุณ นายกรัฐมนตรีที่มอบคำขวัญและสารเนื่องในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ พร้อมด้วยความรัก



และความปรารถนาดีให้แก่เด็กและเยาวชน และขอขอบคุณรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
ศึกษาธิการที่มอบสารเนื่องในวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๕ นี้ โดยภายในเล่ม
นำเสนอเนื้อหาสาระความรู้ ความบันเทิง สนุกสนานชวนอ่าน สำหรับผู้อ่านทุกวัย
พร้อมสอดแทรกแนวคิดสำหรับผู้ใหญ่ ครู ผู้ปกครอง และประชาชนทั่วไป เพื่อให้เข้าใจ
ถึงธรรมชาติของเด็กและเยาวชน และเป็นแนวทางในการสร้างเสริมและพัฒนาศักยภาพ
ของพวกเขาต่อไป

ในนามของคณะกรรมการจัดทำและดำเนินการเพื่อให้มีการเผยแพร่และ
จำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๕ และผู้มีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์
หนังสือเล่มนี้ ขอขอบคุณทุกท่านที่ทำให้หนังสือ **เด็กไทยใจเป็นหนึ่ง** หนังสือวันเด็ก
แห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๕ เป็นหนังสือดี มีคุณค่า น่าอ่าน ให้สารประโยชน์สำหรับ
ผู้อ่านทุกคน ขอให้เด็กและเยาวชน รวมถึงผู้อ่านทุกท่าน เพลิดเพลินไปกับหนังสือ
เล่มนี้ครับ



(นายอัมพร พินะสา)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน



สารบัญ

หน้า

ต้นกล้าเยาวชน	๑๕
ชีวิตติดดิน	๑๘
แผ่นดินเกิด แผ่นดินแห่งความสุข	๒๘
แต่ได้รู้ไว้	๓๓
ห้องเรียนไร้ฝ้า การศึกษาไร้กรอบ	๓๔
เด็กไทยต้านโควิด	๔๒
เรียนรู้วิถีใหม่	๔๓
ความทรงจำแสนสุข	๔๖
วันวาน	๔๗
เที่ยวสวนน้ำครั้งแรกของฉัน	๔๘
เด็กไทยสู้ภัยโควิด	๕๐
โควิดกับชีวิตออนไลน์	๕๑
ใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ ตอน Digital Footprint	๕๖
เรื่อง...ความดีและความพอเพียงคือวัคซีนชีวิต	๕๗
สืบทอดขนบไทย ให้ก้าวไกลสู่สากล	๖๐



สารบัญ (ต่อ)

หน้า

เปลี่ยน “Mindset” เด็กได้ง่ายๆ แค่เปลี่ยน “คำพูด”

๖๓

วัฒนธรรมไทย...ไม่แพ้ชาติใดในโลก

๗๐

รากหญ้าคื่นฝืน

๗๒

ปลากับนกมันแข่งกันไม่ได้

๗๘

การเรียนรู้...สู่ความทรงจำ

๘๘

เด็กหญิงต่างดาว

๙๕

หนังสือพิพากษา

๑๐๒

น้ำจ้าวเพื่อนรัก

๑๑๑

เกมฝึกสมองและทักษะ

๑๑๗



ต้นกล้าเยาวชน



บ่มเพาะสร้างเยาวชนคนรักชาติ
มั่นในศาสนศีลธรรมอันล้ำค่า
เทิดกษัตริย์ฉัตรเกล้าชาวประชา
ปลูกศรัทธาเป็นปราการบ้านเรือนตน
วัฒนธรรมนำไทยให้เด่นชัด
ปฏิบัติเข้มแข็งทุกแห่งหน
ใฝ่เรียนรู้หมู่เราเยาวชน
พร้อมทุกคนเพื่อสร้างชาติผดุงงาม



ให้ส่วนเราเป็นส่วนรวมร่วมคิดเห็น
แตกประเด็นวินิจฉัยคอยไถ่ถาม
เพื่อนปรับตัวต้องยอมรับเราปรับตัว
คือนิยามของนักสู้คู่ความดี
สร้างสังคมตื่นรู้สู้โควิด
เลี่ยงการขีดรู้การห่างทางวิถี
สวมหน้ากากล้างมือคือวิธี
วัคซีนมีฉีดให้อดใจรอ



ธรรมชาติคือชีวิตรู้คิดเพิ่ม
ต้องรักษาสิ่งเดิมพร้อมเติมต่อ
สื่อออนไลน์โทษมีอยู่รู้จักพอ
ประโยชน์ก่อหากควบรู้จักใช้
ทุกต้นกล้าเยาวชนคือคนแกร่ง
ร่วมเติมแรงสานฝันอันยิ่งใหญ่
จิตวิญญาณคือพลังรังสรรค์ไทย
ระบายสีฟ้าใหม่ให้เป็นทอง



นางสาวอัมพร กมลเจริญ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนสตรีทุ่งสง
อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช



ชีวิตติดดิน



ซ่า ซ่า ซ่า เสียงฝนตกลงมาอย่างหนักในคืนหนึ่ง ผมแอบซุกตัวเข้าไปใต้ผ้าห่มหนาหวังได้รับความอุ่น ในยามอากาศหนาวแบบนี้ มีอะไรดีกว่าหาหมอนใบเล็กที่วางอยู่ข้างๆ แต่กลับไปดึงหมอนจากหัวของแม่มาโดยไม่ตั้งใจ

“อ๊ย!” เสียงแม่อุทานเบาๆ

“มะ ผมขอโทษ” ฮัซซานรีบหันไปหาแม่ด้วยความตกใจ

“มะไม่เป็นไร แล้วทำไมยังไม่นอนอีก ดึกแล้วนะลูก แล้วนี้จะเอาหมอนไปกอดหรือ หนาวใช่ไหม” เสียงแม่บ่นมายาวๆ

“ครับมะ ผมตั้งใจจะหยิบหมอนใบเล็กข้างๆ ไปนี้ต่างหาก ผมจะเอามาปิดหู ผมกลัวเสียงฟ้าร้อง” ฮัซซานพูดพลางเอาหมอนมาให้แม่รองหนุนเหมือนเดิม “มะครับ ฝนตกหนักขนาดนี้ พรุ่งนี้ผมคงไม่ได้ไปเรียนแน่เลย” ฮัซซานรู้สึกกังวล

“ซาน มะขอโทษนะลูก ที่มะไม่สามารถซื้อโทรศัพท์ให้ลูกได้เรียนหนังสือเหมือนคนอื่น มะตั้งใจเก็บเงินค่าขายผักไว้เพื่อจะซื้อโทรศัพท์ให้ลูกได้ใช้เรียน แต่ลูกก็รู้ว่ามะต้องนำเงินบางส่วนไปซื้อกับข้าว ไม่รู้อีกนานแค่ไหนที่โรคโควิด-๑๙ จะคลี่คลายลงสักที ลูกของมะจะได้ไม่ต้องลำบากออกไปเรียนหนังสือที่บ้านเพื่อนแบบนี้” มะพูดพลางลูบหัวฮัซซานเบาๆ

“มะไม่ต้องคิดมากนะครับ ผมสบายอยู่แล้ว อีกอย่างการเรียนออนไลน์ในยุคนี้นี้ คุณครูบอกว่า จะเรียนเนื้อหาแบบบูรณาการและคำนึงถึงการใช้ชีวิตประจำวันให้มากที่สุด มะไม่ต้องร้องนะครับ โอ้ๆ นอนกันเถอะ ผมง่วงแล้ว”

มะ นิยมเขียนว่า มะ ในภาษาพูด หมายถึง แม่

ฮัซซานหันไปกอดแม่เมื่อเห็นแม่ น้ำตาเริ่มซึม ๆ สองแม่ลูกนอนกอดกัน
จนฮัซซานลืมไปเลยว่าข้างนอกหน้าต่างนั้น สายฝนกำลังตกกระหน่ำลงมา
อย่างหนัก ทั้งเสียงฟ้าร้องและลมพายุที่พัดแรงจนตัวกระเทือนไม่หวั่นไหว
สักนิดเดียว





เช้าตรู่ของทุกวัน ผมจะตื่นหลังแม่เสมอ แม่จะลुกลงไปจูงวัวที่มีอยู่เพียงตัวเดียวของบ้านเราออกไปล่ามที่ทุ่ง ใกล้เคียง ๆ กับคอกวัวจะมีเล้าเปิด ซึ่งตอนนี้เปิดเดินออกจากเล้าเป็นแถว มุ่งหน้าไปสู่ลำคลองที่อยู่หลังบ้าน ผมเคยสงสัยว่าเปิดเดินไปทำอะไร มีครั้งหนึ่งผมแอบตามไปดูและก็ได้รู้ว่าพวกมันไปเล่นน้ำ ไม่ต่างไปจากเด็กอย่างผมเลย ดูท่าทางพวกมันจะสนุกและมีความสุขมาก และสักพักพวกมันก็เปลี่ยนที่ไปหาอาหารยังทุ่งนา ผมเห็นเปิดเดินเป็นแถวแลดูมีระเบียบจนบางทีผมเองยังรู้สึกอาย ที่โรงเรียนผมยังเคยเดินแตกแถวและโดนครูดุอยู่บ่อยครั้ง อายเปิดไหมล่ะผม



เช้านี้ฝนหยุดตกแล้ว ผมเดินไปยังเล้าเป็ด เอาไม้ยาวซึ่งตรงปลาย
ได้ผูกกะลาติดไว้คล้ายทัพพีอันใหญ่ค่อย ๆ ยื่นเข้าไปในเล้าเพื่อเก็บไข่เป็ด วันนี้
ได้ ๕ ฟอง ผมนำไปล้างและเก็บไว้ในรางเก็บไข่อย่างเรียบร้อย ก่อนจะรีบ
ทำภารกิจอื่นให้เสร็จเพื่อไปบ้านของออมสิน

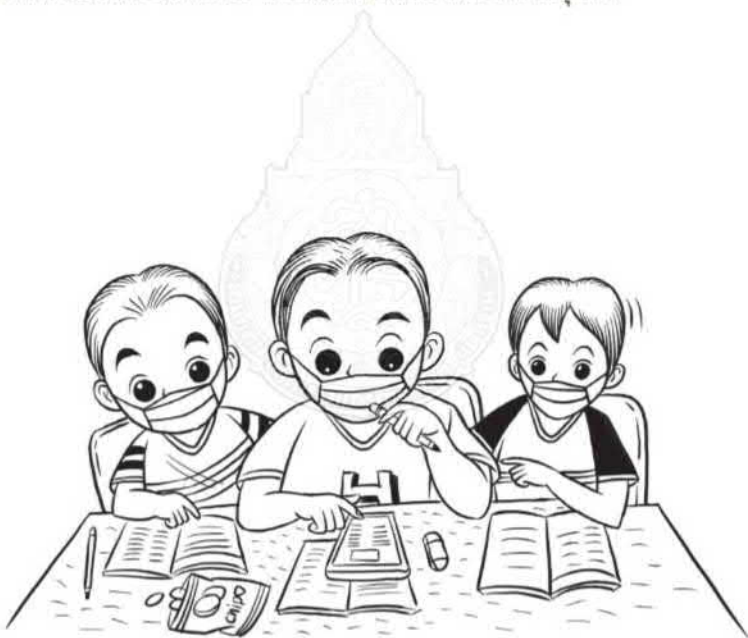
ไข่ครับ วันนี้ผมมีเรียนออนไลน์

“ตั้งใจเรียนนะخان นี่ข้าวม้อเที่ยงของลูก” แม่ยื่นข้าวที่ห่อด้วยใบตอง
ให้ผมไปกินด้วย “ขอบคุณครับมะ เรียนเสร็จแล้วผมจะรีบกลับบ้านะครับ” ผมพูด
พลางก็เดินกึ่งวิ่งไปทางข้างบ้านเพื่อไปเรียนออนไลน์ที่บ้านของออมสินที่อยู่
ห่างจากบ้านผมไปประมาณ ๑.๕ กิโลเมตร



“วันนี้ครูจะให้นักเรียนนำวัสดุเหลือใช้ภายในบ้านมาประดิษฐ์เป็น
สิ่งของเครื่องใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด แล้วอย่าลืมเขียนบรรยายสั้น ๆ
เกี่ยวกับแรงบันดาลใจและเหตุผลที่ทำงานชิ้นนั้นมาด้วยนะคะ” เสียงครูสั่งงาน
ผ่านจอโทรศัพท์มือถือดังชัดแจ้ว ผม ออมสิน และฟาติม ต่างมองหน้ากัน
เหมือนกำลังใช้ความคิด

“พวกนายอย่าเพิ่งกลับนะ มาช่วยเราทำอะไรสักอย่างก่อน” ออมสิน
เอ่ยปากชวนผมกับฟาติม เราสองคนพยักหน้าด้วยความมุงง



ออมสินเป็นเพื่อนจอมซนของผมที่รักธรรมชาติมาก รอบ ๆ บ้านของอมสินจะเต็มไปด้วยต้นไม้านาชนิด และอมสินจะชอบเล่าให้ผมฟังเสมอว่าชอบตกปลาเป็นชีวิตจิตใจ ดังนั้น วันนี้พวกเราสองคนเลยมาช่วยอมสินประดิษฐ์ชิ้นงานที่ครูเพิ่งส่งไป และมันก็คือ ‘เหยื่อตกปลา’ นั่นเอง

ใช้เวลาเพียงไม่นานเหยื่อตกปลาของอมสินก็เสร็จเรียบร้อย หน้าตามันดูน่ารักคล้ายจิ้งจก ถ้าผมเป็นปลาคงจะรีบจับเหยื่อทันที

“ไปทดลองดูกันใหม่ว่า เหยื่อตกปลาจะใช้ได้ผลหรือไม่” ฟาติมรีบออกความเห็น

“งั้นเราไปขออนุญาตแม่ก่อนนะ” ออมสินวิ่งหายเข้าไปในบ้าน

สรุปคือ พวกเราจะไปทดลองกันว่าสิ่งประดิษฐ์ชิ้นนี้ใช้งานได้จริงหรือไม่ โดยเป้าหมายของพวกเราคือคลองหลังบ้านของผม ทุกคนต่างรู้สึกตื่นเต้นกันใหญ่กับการกิจในวันนี้

ผมพาเพื่อน ๆ เดินลัดเลาะแปลงผักหลังบ้าน ซึ่งแม่ของผมได้ปลูกไว้เยอะแยะ มีทั้งแตงกวา ผักบุ้ง ผักกาด พริก มะเขือ ถั่วฝักยาว แม่บอกว่านอกจากเราจะได้อินผักปลอดสารพิษแล้ว เหลือจากกินเราก็ได้ขายบ้างไม่มากนักน้อย ซึ่งผมก็ได้ซื้อว่าเป็นลูกขาวสวนเต็มตัว ผมดีใจที่เกิดมาเป็นลูกของแม่ถึงแม้ผมจะอยู่กับแม่เพียงสองคน แต่ผมก็ไม่เคยรู้สึกว่าเขาอะไรไป เพราะแม่เป็นทุกอย่างให้ผมได้เสมอ

“สวนเศรษฐกิจพอเพียงของบ้านนายนี้มันช่างสดชื่นดีจริง ๆ เดี่ยวจะให้แม่ทำแปลงผักแบบนี้บ้างดีกว่า” ออมสินพูดขึ้นมา



“ได้สิ เพราะนอกจากบรรยากาศจะสดชื่นแล้ว การมีพื้นที่สีเขียวเยอะ ๆ จะช่วยให้โลกราน่าอยู่ ช่วยลดมลพิษ และเราก็สูดอากาศได้อย่างเต็มปอด โดยไม่ต้องกลัวว่าจะเป็นอันตรายอีกด้วย” พวกเราสามคนหลับตา แล้วยืนสูดอากาศอันบริสุทธิ์เข้าลึก ๆ ด้วยความสดชื่น

“เด็ก ๆ มาทำอะไรกันตรงนี้” เสียงแม่ของผมนี่เอง

“ผมพาเพื่อน ๆ มาตกปลาครับมะ ครูให้ทำงานประดิษฐ์ แล้วพวกเราจะมาทดลองดูว่ามันใช้ได้จริงหรือเปล่า” ผมอธิบายงานวันนี้ให้แม่ฟัง

“งั้นซานพาเพื่อนไปตกปลานะลูก ระวังกันด้วยนะ เพื่อดินมันสิ้น เพราะเมื่อคืนฝนก็ตกหนักด้วยสิ” แม่บอกด้วยความเป็นห่วง แล้วเดินไปทางแปลงผักบุง

“ครับมะ” ผมบอกแม่

ผมกับฟาติมยืนล้นอยู่ข้าง ๆ ส่วนออมสินดูท่าทางมีความชำนาญในการตกปลาอยู่พอสมควร เขี่ยตกปลาที่ทำมาก็มีการศึกษาหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต ประกอบกับประสบการณ์ที่ออมสินเคยติดตามพ่อไปตกปลาอยู่บ่อยครั้ง จึงพอรู้วิธีการใช้เหยื่อตกปลาปลอม ผมเห็นออมสินตีเหยื่อด้วยความแม่นยำ พอเหยื่อตกน้ำก็ดึงเหยื่อกลับทันที ดูไกล ๆ เหมือนจิ้งจกตกน้ำ พอถึงน้ำ ตัวมันก็จะกระโดดบนผิวน้ำต่อ ผมกับฟาติมดูเหยื่อปลอมวิ่งบนผิวน้ำอย่างไม่กะพริบตา และแล้ว...เบ็ดเริ่มกระตุก ออมสินรอสักครู้งัดเบ็ดแล้วลากกลับมา พวกเราร้องพร้อมกันด้วยความดีใจ

“เย้! สำเร็จแล้ว” ปลาตะเพียนตัวใหญ่เท่าสองฝ่ามือของผมกำลังติดเบ็ด





“ออมสินนายเก่งจัง” ฟาคิมตบ่าออมสินเบา ๆ

“เราไม่ได้เก่งหรอก แต่เราต้องทดลองและลงมือทำด้วยตัวเองจริง ๆ เราถึงจะได้รู้” ออมสินบอกเพื่อน ๆ “พวกนายก็เหมือนกัน หากชอบหรือสนใจจะทำอะไรสักอย่าง เราต้องไปหาความรู้ ถ้าเราไม่มีหนังสือให้ค้นคว้า เราก็หาความรู้จากผู้ใหญ่ที่มีประสบการณ์ก็ได้ ทุกอย่างที่เรารู้มาจะมีค่าก็ต่อเมื่อเราได้ลงมือปฏิบัติจริงนั่นเอง”

พลันผมก็เกิดความคิดขึ้นในทันที เมื่อมองไปรอบ ๆ สวนผักของแม่ “เราจะประดิษฐ์เครื่องรดน้ำผัก มะจะได้ไม่ต้องเหนื่อย ออมสิน ฟาคิม พวกนายจะช่วยเราไหม”



“ได้เลย” ทั้งสองตอบตกลง “งั้นพรุ่งนี้มือเที่ยงหลังเรียนออนไลน์เสร็จ เราขอเป็นเจ้ามือเลี้ยงข้าวปลาตะเพียนอย่างกับน้ำจิ้มรสเด็ดฝีมือแม่เรานะ หลังจากนั้นเราค่อยมาคิดหาวิธีทำเครื่องรดน้ำผักกัน” ออมสินเสนอ พวกผมพยักหน้ารับแบบไม่ติดขัดอะไร เย็นวันนั้นเราสามคนเดินกอดคอกันกลับบ้านอย่างมีความสุข

นี่แหละครับ ชีวิตติดดินของผม



เด็กชายอัชชาน คำท่าคลอง

เด็กชายชนัญ เตาวะโต

เด็กชายฟาคิม เหมรา

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนอนุบาลท่าแพ

อำเภอท่าแพ จังหวัดสตูล



แผ่นดินเกิด แผ่นดินแห่งความสุข



วันสุข สาวน้อยหน้าหวาน เด็กที่เกิดมาพร้อมกับสิ่งอำนวยความสะดวกรอบด้าน แต่ต้องใช้สมองและความคิดเยอะมาก เพราะเราแข่งขันกันด้วยปัญญา ทั้งวิชาการและกิจกรรมภายในโรงเรียน ทำให้เธออ่อนล้าทุกวัน ค่ำคืนหลังฝนตกอากาศเย็นสบาย หลังจากทำธุระส่วนตัวเรียบร้อย วันสุขจึงมานั่งพักผ่อนที่ระเบียงบ้าน พลันสายตาเหลือบไปเห็นเงาตะคุ่มค่อย ๆ เดินตรงเข้ามา เด็กสาวตกใจอยู่ไม่น้อย ‘เออ...คือว่า นี่ชั้น ๒ ของบ้านนะ’ หัวใจสาวน้อยเต้นแรง

เด็กชายตัวเล็กนัยน์ตาเศร้า ผิวขาว แต่ดูมอมแมม ส่งยิ้มเล็กน้อย พร้อมกวักมือเรียก

วันสุขส่ายหน้า แต่จู่ ๆ ตัวเองก็ไปยืนอยู่ท่ามกลางเสียงดังสนั่นหวั่นไหวรอบตัว วันสุขถูกกระชากแขนอย่างแรง เธอตะโกนถามสุดเสียง “นี่มันเกิดอะไรขึ้น! ที่นี้ที่ไหน”

เด็กชายตอบเป็นภาษาอังกฤษว่า “We have war in our country.”



วันสุขวิ่งไปหลบที่บ้านหลังหนึ่ง ในนั้นมีคนมากมาย เธอมองไปรอบ ๆ ตัว รู้ได้ทันทีว่าที่นี่คือที่ไหนจากวิชาสังคมศึกษาที่ได้เรียนมา ด้านนอกมีเสียงตะโกน เสียงปิ่น เสียงผีเข้าผู้คนวิ่งหนี ในหัวคิดถึงพ่อแม่ คิดถึงประเทศของตัวเองที่อยู่ใต้ร่มพระบารมีปกเกล้าของในหลวง พระองค์ผู้ทรงปิดทองหลังพระ วันสุขน้ำตาไหลอาบแก้ม ก้มลงกราบอธิษฐานขอให้ได้กลับแผ่นดินเกิด นึกสงสารเด็กชายที่อยู่ใกล้ ๆ อยากให้กลับไปด้วยกัน เขาต้องมาเจออะไรแบบนี้

ส่วนตัววันสุขเองมีความสุขในประเทศที่ร่มเย็นมาตั้งแต่เกิดจนปัจจุบันได้ใช้ชีวิตที่มีเสรีภาพและสุขสบาย ตื่นเช้ามาดื่กบาตรแล้วไปเรียนหนังสือ วันสงกรานตร่วมรดน้ำดำหัวรับพรจากผู้ใหญ่ พอสำเร็จการศึกษาได้ทำงานก็เลี้ยงดูตอบแทนคุณบิดามารดา ใช้ชีวิตแบบธรรมดาตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง แต่ก้าวทันโลกยุคดิจิทัลที่แสนมีความสุข



ตูม ตูม ปัง ปัง เสียงระเบิดดังอยู่ใกล้ตัวมาก เศษหิน เศษดิน กระเด็น
มาโดนตัว เด็กชายผลักรถจักรยานอย่างแรง เรอกรีดร้องสุดเสียง



“หนู ๆ ตื่นลูก หนูฝันร้าย” เสียงนุ่ม ๆ ที่ได้ยินมาตั้งแต่เกิด
วันสุขลืมหันมาพร้อมกับมองใบหน้าที่อมยิ้มของแม่ เธอโผกอดแม่
พร้อมกับร้องไห้และคิดในใจ ‘แม่คงไม่รู้หรอกว่ามันน่ากลัวขนาดไหน คิดว่า
จะไม่ได้เจอหน้าพ่อกับแม่แล้ว’ มือแสนอบอุ่นลูบหัวเบา ๆ “แม่อยู่นี่ลูก แม่อยู่
ที่นี่แล้ว ไม่มีใครทำอะไรหนูได้ หนูแค่ฝันไปเท่านั้น”

เด็กสาวเงยหน้ามาสบตากับแม่และอยากบอกแม่แค่คำว่า เธอจะฝัน
ได้anythingในเมื่อตอนนี้เด็กผู้ชายคนนั้นยื่นโบกมือให้กับเธอ พร้อมกับพูดว่า
“You are lucky to live in this country.”

“คืนนี้ขอไปนอนกับแม่นะ”

ที่ที่เราอยู่คือสุขที่สุดแล้ว หากเราไม่เคยอยู่ที่อื่น อย่าคิดว่าจะ
ดีกว่าปัจจุบัน



เด็กหญิงกฤษณ์ชญา อวยจินดา
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว
อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ



ผลงานภาพของนักเรียน



แต่เด็กรู้ไว้

เด็กทุกคนถึงจะแตกต่างกัน แต่หากเรานำความคิดทั้งหมดมารวมกัน
จะได้ความรู้ไปเป็นของประเทศชาติ

เด็กชายเสกฐาณ ศรีพัฒน์
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนบ้านคลองปึก
อำเภอช้างกลาง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ห้องเรียนไร้ไฟฟ้า การศึกษาไร้กรอบ



บ้านฉันอยู่กลางป่า

เกิดมาก็รู้แค่ว่า

ไม่มีไฟฟ้าใช้

ไร้เพื่อนทั้งหญิงชาย

มีคุณตาคอยดูแล

ไร้พ่อแม่อยู่ข้างกาย

บ้านห่างไกลจากสหาย

อยู่เดียวดายริมชายคลอง



ชื่อฉันคือมะปราง	อายุย่างปีสิบสอง
ญาติมิตรและพี่น้อง	ทั้งเพื่อนพ้องแทบไม่มี
โรงเรียน मैंนอยู่ไกล	อดทนได้ไม่หน่ายหนี
อยากเป็นคนเก่งที่	ความรู้ดียอดวิชา
ฉันมีชุดนักเรียน	ที่วันเวียนใส่ไปมา
ความสะอาดของเสื้อผ้า	สำคัญกว่าสิ่งอื่นใด
แต่มีเรื่องน่าเศร้า	กว่าชุดเก่าไม่ได้ใส่
เกิดโรคระบาดไว	ปิดเรียนไปในทันที
หลังจากโรงเรียนปิด	เหมือนชีวิตเริ่มริบหรี่
ข้าวคราวแทบไม่มี	ใจดวงนี้เศร้าเสียจ้ง
อย่าเศร้าไปเลยหลาน	ทุกการงานย่อมมีหวัง
ทำได้ตามกำลัง	อย่ามัวนั่งรอเวลา
หนูอยากไปโรงเรียน	ฝึกอ่านเขียนเพียรศึกษา
เพื่อนเพื่อนไม่เห็นหน้า	ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไร
ตามมาตาจะสอน	อย่าอวดร้นอย่าสงสัย
ดาก็ครูรู้ใหม่	เดี๋ยวสอนให้สั๊กบทเรียน



คุณตาเป็นคุณครู
ให้หนูหมั่นพากเพียร

มาช่วยทำงานก่อน
พูดแล้วลงมือทำ

ฉันท้อมอย่างมีหวัง
ตาบอกในวันนี้

หยุดตรงสวนมะพร้าว
เล่นเกมอะไรกัน

ช่วยสอนหนูให้ฝึกเขียน
ตาไม่เปลี่ยนไม่คืนคำ

แล้วจะสอนเสียให้หนา
หลานจงจำทำทันที

เดินตามหลังอย่างเร็วรี
หลานทำดีมีรางวัล

หยิบไม้ยาวกับไม้สั้น
ยิ้มซ้ำขึ้นแต่ทำตาม



ฉันหยิบได้ไม้สั้น
เก็บมะพร้าวลูกงามงาม
รีบทำตามคำสั่ง
เวลาห่านาที่

แล้วขวาหันไม่ต้องถาม
มาสักสามลูกยิ่งดี
เสียงไล่หลังเร็วเร็วซี
จะรือรีอะไรกัน



มะพร้าวลูกสวยสุด	เดินสะดุดรีบคัดสรร
ลูกกลมเปลือกเรียบมัน	ครบเสร็จทันตามเวลา
ตานั่งรอบบนแคร่	มะพร้าวแก่ตาถามหา
นี่ไงเก่งไหมตา	วางตรงหน้าภาคภูมิใจ
ตาหยิบมาหนึ่งลูก	หลานเลือกถูกที่หมายไว้
ประโยชน์คืออะไร	จะบอกให้ชะหลานตา
เส้นใยไว้ทำเชือก	ได้จากเปลือกนอกส่วนหนา
เปลือกในเรียกกะลา	ไว้นำมาใช้ต้กวาง
ส่วนขุยไว้เพาะชำ	ทั้งเนื่อน้ำมันหายห่วง
ควรวานกะทิกว	น้ำมันพ่วงเคียวให้นาน
ส่วนกากใช้เลี้ยงสัตว์	นำมาขุดถูพื้นบ้าน
ประโยชน์มหาศาล	นี่ไงหลานจำให้ดี
ถ้าหนูจำไม่หมด	หนูไปจดระบายสี
วาดภาพรวมก่อนซี	แยกวิธีประโยชน์มัน





เขียนมาตามตาสอน

ตาค้อยย้อนสอนตามชั้น

เริ่มจากสิ่งสำคัญ

เที่ยงนี้นั้นกินอะไร

ฉันแอบยิ้มแก้มปริ

ต้มกะทิผักรวมไข่

ของโปรดแสนสุขใจ

ขนมไทยซื้อบัวลอย

ช่วยกันคนละมือ

หมั่นฝึกปรือเก่งขึ้นหน่อย

บทเรียนที่รอคอย

เดินตามรอยชีวิตจริง



ฉันเรียนกับคุณตา
ทำงานครบทุกสิ่ง
คุณครูมาเยี่ยมบ้าน
ครูบอกมาเยี่ยมเยียน
ฉันเอางานให้ดู
ครูยิ้มตื่นตันใจ

ห้องไร้ฝุ่นมีหยดน้ำ
มีละทิ้งการเล่าเรียน
ครูเอางานมาให้เขียน
เพื่อนพากเพียรเรียนออนไลน์
สิ่งที่ครู “ตา” สอนให้
เรียนรู้ได้ในทุกที่



เหมือนครูอยู่ที่บ้าน
สอนด้วยใจที่มี

ห้องเรียนแห่งชีวิต
เรียนรู้อย่างตั้งใจ

ห้องเรียนแม่ไผ่
คนเก่งคู่คนดี

ประสบการณ์ครูท่านนี้
หนูซัดติมากกว่าใคร

ไม่ยึดติดวิธีไหน

ใช้สิ่งของเท่าที่มี

การศึกษาอยู่ทุกที่

ซุ้ศักดิ์ศรีของเด็กไทย



เด็กหญิงสมิตานันท์ ภูเก็ม
เด็กหญิงปภาวรินทร์ ปิริยะ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนอนุบาลท่าแพ
อำเภอท่าแพ จังหวัดสตูล



ผลงานภาพของนักเรียน

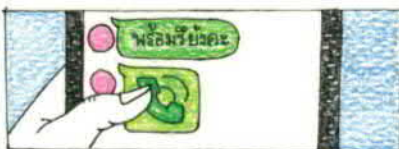


เด็กไทยต้านโควิด

การรณรงค์ให้เด็กไทยป้องกันโควิด

เด็กชายสุริยะ หงษ์เวียงจันทร์
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนสมุทรสาครวิทยาลัย
อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร







ผลงานภาพของนักเรียน

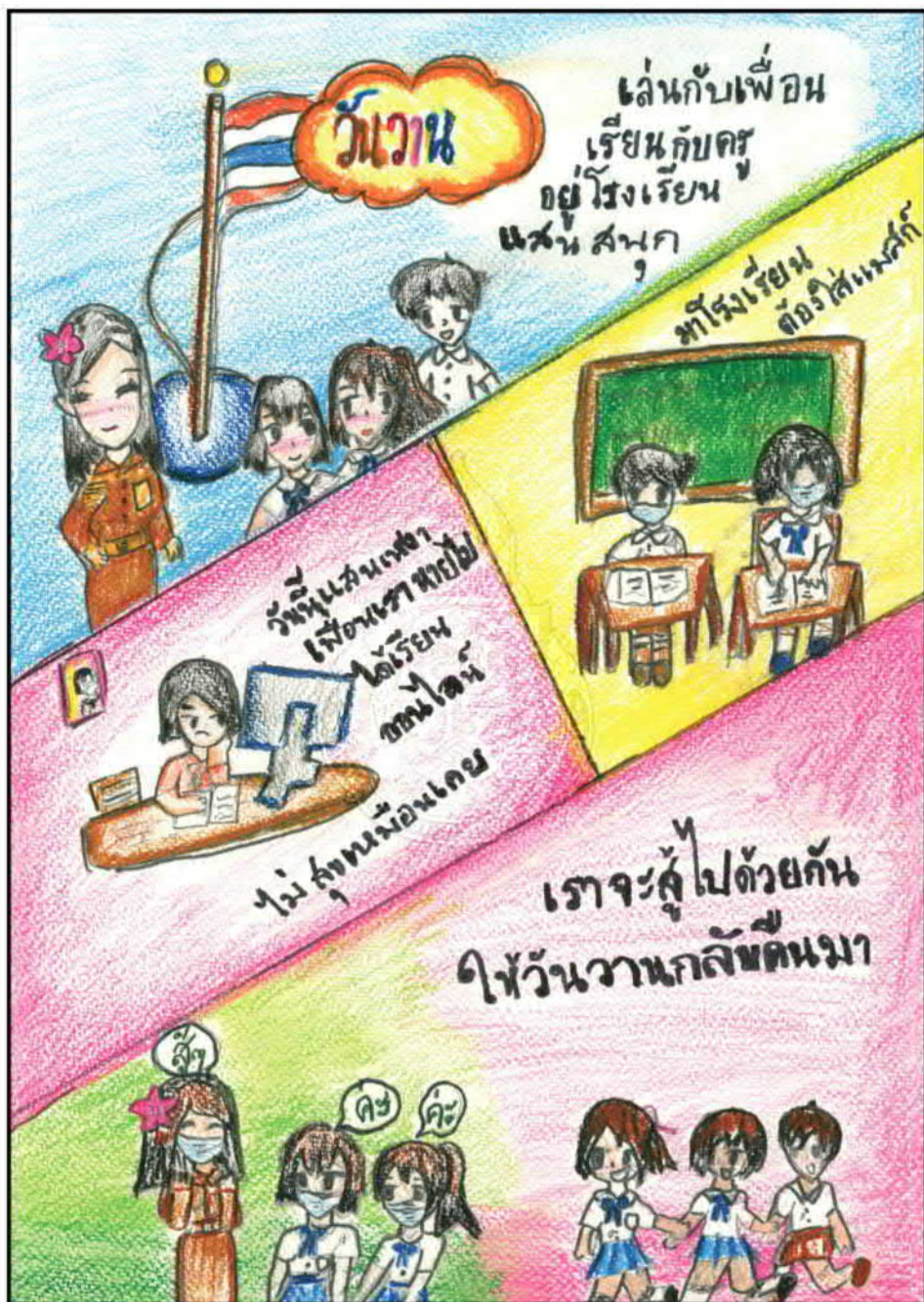


ความทรงจำแสนสุข

เด็ก ๆ ในยุคโควิดคิดถึงการใช้ชีวิตได้อย่างปกติ โดยไม่ต้องใส่แมสก์ หรือพกเจลแอลกอฮอล์ และสามารถท่องเที่ยวหรือเล่นได้อย่างปกติ ควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ธรรมชาติและวัฒนธรรมความเป็นไทยได้

นางสาวกิริติ นิมอนงค์ นางสาวขวัญชนก เรือนเพ็ง
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สวนกุหลาบวิทยาลัย สมุทรปราการ
อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ

วันวาน



เที่ยวสวนน้ำครั้งแรกของฉัน



เที่ยวสวนห้ำครั้งแรกของฉัน

วันนี้เมื่อ 3 ปีที่แล้วมา ตอนนั้นฉันอายุ 5 ขวบ ฉันทำได้ไม่ลืมว่า พ่อกับแม่พาฉันไปเที่ยวสวนห้ำครั้งแรกฉันมีความสุขมากแค่นี้แหละ นั่นคือ ความทรงจำที่ดีที่สุดในชีวิตของฉัน

ฉันขึ้นแต่เข้าบ้านน้ำแดงตัวใส่เสื้อฟ้าที่แม่เตรียมไว้ให้พ่อเป็นคนขับรถ และพาทุกคนไปเที่ยวกัน ตอนนั้นรถพาไปสวนของสวน หัดถึงสวนห้ำตลอดเวลาเมื่อไหร่จะถึงเคยเห็นแต่รูปภาพในโทรทัศน์ ฉันก็ฉัน จะได้เจอสวนห้ำจริง ๆ เสียทีแล้วความฝันก็มาถึงฉันแล้ว สวนห้ำจริง ๆ สวยและกว้างมาก แลผมมีเสียงน้ำตกสูง ๆ อีกด้วย ในภาพที่เคยเห็น ฉันก็ว่าสวยแล้ว แต่สวนห้ำจริง ๆ ที่อยู่ ตรงหน้าฉันตอนนั้นสวยกว่ามากมายนัก และฉันจำได้ว่าไม่เคยลืม

และตอนนี้ฉันตั้งใจไว้ว่าถ้าโควิด-19 หมดไปฉันจะไปเที่ยวสวนห้ำอีกครั้งอย่างแน่นอน

ผลงานภาพของนักเรียน



เด็กไทยสู้ภัยโควิด

เชิญชวนให้เด็กและเยาวชนไทย ตระหนักถึงการรักษาเอกลักษณ์ และความเป็นไทย รวมถึงการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-๑๙ ซึ่งเป็นกำลังสำคัญที่จะนำพาชาติฝ่าวิกฤตินี้ไปด้วยกันได้

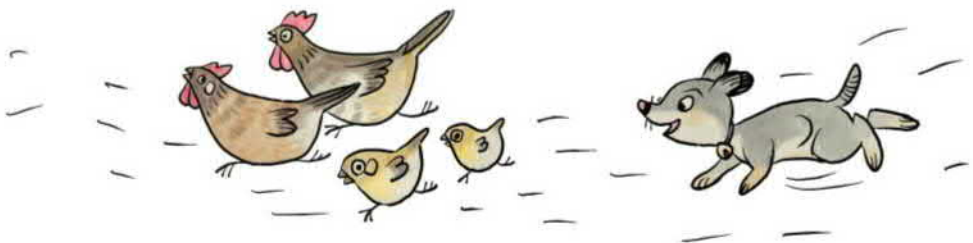
นายภาณุเดช ฤทธิ์กระจ่าย นายณัฐวัฒน์ บุญอาจ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนสตรีนครสวรรค์
อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์

โควิดกับชีวิตออนไลน์

“ประกาศเลื่อนเปิดเรียน On Site ปีการศึกษา ๒๕๖๔”

ฉันได้อ่านเพจโรงเรียนรัชฎา แต่ทุกครั้งต้องลุ้นทุกครั้งว่าจะได้เปิดเรียนตามประกาศที่เลื่อนออกไปหรือไม่ จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีความจะได้กลับไปใช้ชีวิตในโรงเรียนได้ตามปกติ ขณะที่ฉันได้เลื่อนชั้นเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เต็มตัวแล้ว เป้าหมายสำคัญคือการนำความรู้ในรั้วโรงเรียนไปสานต่อความฝันของตัวเองด้วยการสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่ใฝ่ฝัน ฉันคิดว่านักเรียนทุกคนตอนนี้ต้องพบกับสถานการณ์แบบเดียวกันหมด คือต้องเรียนออนไลน์กันยาว ๆ เนื่องจากการระบาดของโรคโควิด-๑๙

พูดถึงการเรียนออนไลน์ของฉัน จะว่าสะดวกสบายและพร้อมทุกอย่างคงไม่ใช่แน่ เนื่องจากมีอุปสรรคมากมาย ตั้งแต่การใช้ชีวิตประจำวันของคนที่บ้านทั้งแม่ ป้า น้า อา จะมีการพูดคุยกันเสียงดังมาก ไก่พร้อมขัน สุนัขพร้อมเห่า ซึ่งเป็นสิ่งที่รบกวนสมาธิในการเรียนของฉัน ฉันอาศัยอยู่ในหมู่บ้านท่ามกลางธรรมชาติและป่าเขา ปัญหาที่สำคัญที่สุดคือสัญญาณอินเทอร์เน็ต จะว่าไม่มีก็ไม่ใช่ แต่ต้องคอย ๆ เดินสำรวจว่ามันอยู่บริเวณไหนของบ้าน หากจนใช้งานได้ นับว่าโชคดีมากที่ไม่ต้องถึงกับไปนั่งบนหลังคา



ในแต่ละวัน กิจวัตรประจำวันของฉันก็จะเปลี่ยนไป เนื่องจาก
ทางบ้านของฉันมีอาชีพรับจ้างกรีดยาง พ่อและแม่จะไปกรีดยางตั้งแต่ ๕ โมง
ฉันกับน้องสาวต้องตื่นแต่เช้าตรู่และเดินไปสวนยางพาราด้วยกัน ซึ่ง
สวนยางพาราที่อยู่ใกล้บ้าน ฉันต้องเก็บน้ำยางให้เสร็จก่อนเข้าเรียน ต่างจาก
เมื่อก่อนที่ไม่ต้องช่วยพ่อแม่ทำงานก่อนไปโรงเรียนเพราะเกรงว่าจะไม่ทัน
รถรับส่งนักเรียน แต่ตอนนี้แม่จัดสรรเวลาไว้ให้คือ เก็บน้ำยางก่อนเข้าเรียน
อย่างไรก็ตาม ฉันรู้สึกภูมิใจที่ได้ช่วยแบ่งเบาภาระของครอบครัวได้ดีทีเดียว



เมื่อถึงเวลาเรียนก็ต้องทำความเข้าใจและมีสมาธิเพิ่มขึ้นกว่าการเรียนในห้องเรียนเป็นอย่างมาก วันที่ฝนฟ้าไม่เป็นใจ สัญญาณอินเทอร์เน็ตก็จะไม่เสถียร และนี่คือมหันตภัยร้ายสำหรับฉัน เสียงของคุณครูที่กำลังสอนจะสะดุดไปตามสัญญาณอินเทอร์เน็ต คล้ายคนติดอ่าง ฟังแล้วเหมือนจะตลกแต่ไม่ตลก กลับเป็นภาวะเครียดสำหรับฉันเพราะต้องพยายามปะติดปะต่อเรื่องนั้นให้ตนเองเข้าใจให้ได้ หรือหากไม่เข้าใจก็ต้องหาเวลาว่างดูสื่อการเรียนการสอนเพิ่มเติมเพื่อตามบทเรียนให้ทัน





การนั่งอยู่หน้าจอโทรศัพท์ติดต่อกันหลายชั่วโมง เป็นธรรมดาที่โทรศัพท์ราคาถูก ๆ ของฉันจะร้อน ซึ่งเป็นอีกหนึ่งสิ่งที่ไม่อยากเกิดขึ้นที่ฉันจำเป็นต้องขออนุญาตออกจากการเรียนการสอนทันที เพราะกลัวว่าโทรศัพท์จะระเบิด และนั่นหมายความว่าฉันอาจจะไม่ได้เรียนไปหลายวัน เพราะกว่าแม่จะเก็บเงินซื้อเครื่องใหม่ให้ฉันได้คงนานน่าดู อาชีพรับจ้างกรีดยางของแม่ฉันรายได้ไม่ได้มากมายสักเท่าไร ไหนจะแบ่งกับเจ้าแก๊งค์หนึ่ง ไหนจะรายจ่ายที่ลดลงฮวบฮาบในยุคโควิด-๑๙ แต่สิ่งที่มีค่าสำหรับฉันมากคือเวลาที่เพิ่มขึ้น เพราะไม่มีกิจกรรมการเดินทางไปโรงเรียน ทำให้ฉันได้แบ่งเวลาเพื่ออ่านหนังสือเตรียมตัวสอบเรียนต่อในปีหน้าได้อย่างเต็มที่



การเรียนออนไลน์ดูเหมือนจะเครียดและน่ากังวล แต่ฉันคิดว่า
นี่เป็นทางเลือกที่ดีและปลอดภัยที่สุดแล้วที่จะทำให้การศึกษาเดินต่อไปได้
ในยุคโควิดนี้ ฉันเชื่อว่าเราทุกคนจะต้องก้าวผ่านวิถีชีวิตนี้ไปด้วยกันได้ เพราะ
อย่างไรก็ตาม การศึกษาต้องเดินต่อไป ไม่หยุดตามโรคระบาดที่เกิดขึ้น



นางสาวนิศากร ฉัตรมาศ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนรัชญา
อำเภอรัชญา จังหวัดตรัง



ใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ ตอน Digital Footprint

สวัสดีค่ะ พี่แพรวา [120] เป็นตัวแทนมาจากโลกเทคโนโลยีค่ะ วันนี้จะมาบอกวิธีใช้เทคโนโลยีให้สร้างสรรค์กันค่ะ ซึ่งวันนี้ขอเสนอสิ่งที่สำคัญ...



Digital Footprint หรือ รอยพิมพ์ของโลกดิจิทัล คือสิ่งที่เปิดเผยตัวตนของเราบนโลกออนไลน์ให้ผู้อื่นทราบ พูดง่ายๆ คือ กิจกรรมต่างๆ ที่เรากำหนดในโลกออนไลน์ นั่นเอง...



ตั้งหน้าหาเราเล็กน้อย ในทางที่ดี เช่น การสร้าง Fake News (ข่าวปลอม) การโพสต์ให้คนอื่นเสียใจ หรือการแสดงความคิดเห็นดูหมิ่นหรือไม่สุภาพ สิ่งเหล่านี้จะส่งผลเสียแก่เราแน่นอน!

คุณตำรวจรออยู่ค่ะ...



หากการกระทำของเราบนโลกออนไลน์แบบเปิดเผย จะสามารถสืบหาได้ ตัวอย่างข้อมูลได้

ABC
1010
A-100
LOV 2
1/07/00



สุดท้ายนี้จึงอยากจะแนะนำวิธีใช้เทคโนโลยีบนโลกออนไลน์อย่างสร้างสรรค์ตามคำแนะหาต่อไปนี้ที่ขอให้คุณค่ะ...

1. ไม่ก้าวร้าวหรือพาดพิงผู้อื่น
2. แสดงทัศนคติเชิงสร้างสรรค์
3. มีวิจารณญาณ
4. แสดงความเห็นด้วยถ้อยคำสุภาพ
5. ไม่คุกคามและเคารพสิทธิของผู้อื่น...

END

เรื่อง... ความดีและความพอเพียง คือวัคซีนชีวิต



พี่...เมื่อเช้า ครูโทรมา
บอกแม่ว่า "เลื่อนเปิดเทอม"



!!!

กับ กับ กับ

ทำไมล่ะ
ผมอยาก
ไปโรงเรียน

12
↑
9 3
6



on-hand?

ทำได้เสร็จ
จะได้ไปช่วยแม่
เก็บร้าน

online



ไม่อะ จะไปช่วยแม่
ช่วงนี้โควิด ต้องรักษาระยะห่าง

พี่...
ไปเล่นนอก
กัน

แม่บอกว่า ช่วงนี้ มีโรคระบาด
ผมต้อง อยู่นที่บ้าน ข้อดี คือ ได้ช่วย แม่
ข้อเสีย คือ ไม่เจอเพื่อน





๒๒ เข็มขึ้น
เข็มขึ้น
แต่เข็มมี
ประโยชน์
นี่นา

บ้านผมมีผักสวนครัว
แม่กับยาย ปลูกไว้ขายด้วย
กินด้วยและแบ่งปัน

ยาย เคยเล่าว่า

การดำเนินชีวิต
โดยยึดหลัก พอเพียง
ของพ่อหลวง ร.๙
จะทำให้พวกเรา
สามารถอยู่รอดได้
ในทุกสถานการณ์
เพราะเราพึ่งพา
ตัวเองได้

ที่บ้านของเรา ขาย ส้มตำ
จะมีเศษผัก ทุกวัน
เศษผักเหล่านั้นเราจะนำไป ทำปุ๋ย
เพื่อบำรุง ดินในผักที่ปลูกไว้กินไว้ใช้
สิ่งที่เราทำ ได้ทั้งประโยชน์ รู้คุณค่า
ของสิ่งเหลือใช้ และ ยังเป็นการรักษา สิ่งแวดล้อม อีกด้วย

โดย: นายภูษิต ธนาภิตติชัย ม.4/4 รร. นครราชสีมาปัญญานุกูล

สืบหาต้นหมัไทย ให้ก้าวไกลสู่สากล



ณ บ้านของนิต เด็กหญิง ชั้น ป.๖ สุราษฎร์



นิตออกไปเล่นล่นวอบบ้าน เป็นเพื่อนบ้านกินขนมอย่างอร่อย



เมื่อ นิต เล่นเกมที่บ้าน



นิตเปิดดูคลิปการทำบัวลอย แล้วจดอุปกรณ์ที่กรอกทำ มีดังนี้

หม้อ เตา
แป้งข้าวเจ้า แป้งมัน
น้ำร้อน น้ำตาลทราย
เกลือ น้ำปลา



ส่วนผสม บัวลอยมงคล
• แป้งข้าวเหนียว • น้ำปลา
• น้ำกะทิ • หัวไชเท้า
• น้ำตาลทราย • เกลือ
• ใบเตย

นิตก็ได้ว่า ทุกวันนี้ ขนมที่เด็ก ๆ กิน มีแต่ขนมกรุบกรอบ จึงหันมาดูคลิปขนมไทย

นิตจดส่วนผสมของการทำบัวลอย และสูตรการทำบัวลอยอย่างตั้งใจ



นิตลงมือปั้นลูกบัวลอย แล้วนำลงไปต้ม จากนั้นได้ต้มน้ำกะทิ จัดจานให้สวยงามและลงซิม



นิตติคิดว่าถ้าได้แม่เป็นแม่แบบแพรวะคนไทยกับเพื่อนบ้าน อาจทำให้เสียใจผู้ชมแพรวะมากขึ้น



ทำให้เสียใจบ้านที่ไม่เคยได้กินขนมไทยทั้งหมดกินขนมไทย และช่วยกันอนุรักษ์ขนมไทย



นิตติจึงกลับบ้านมาทำขนมเพื่อขายที่โรงเรียน และส่งรูปมาให้เพื่อนดู



จากที่นิตติได้ทำป๊อปปี้ นิตติได้เรียนรู้หลักการปฏิบัติตน จากการทำขนมไทย และหมักใช้สร้างสรรค์เป็นผลงานใหม่ๆ ตามความถนัดของตัวเอง



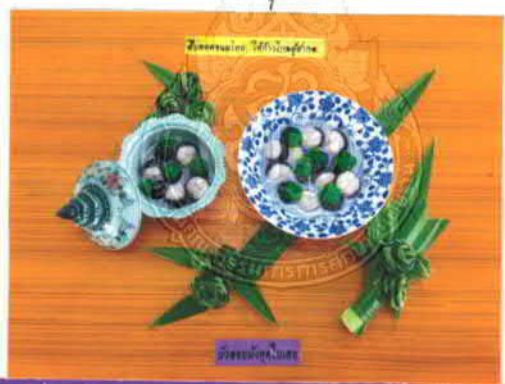
นิตติได้แรงบันดาลใจจากการดูคลิป จึงอยากทำป๊อปปี้รูปต่างๆ เพราะที่บ้านนิตติมีของที่ทำขนมไทยเยอะ นิตติคิดว่าหากครั้งที่ได้เคยแพรวะให้คนอื่นดูรูป เพื่อให้เห็นคุณค่าของขนมไทยเป็นที่รู้จักมากขึ้น จึงนำภาพที่ทำป๊อปปี้รูปต่างๆ ไปขายลงบน YouTube และเพิ่มเสียงบรรยายเป็นภาษาอังกฤษให้ชาวต่างชาติได้รู้จักขนมไทย

นิตติได้เรียนรู้การเลือกใช้เทคโนโลยี และนำมาใช้เป็นเครื่องมือเผยแพร่ความรู้การทำขนมไทยสู่สากล

นอกจากนี้ นิตติยังรู้จักภาคภูมิใจที่ได้อนุรักษ์ขนมไทย สักทีเพราะการทำขนมไทยประเพณีที่สืบทอดกันมา และนิตติก็ภูมิใจที่ได้ทำขนมจากพ่อ และตั้งใจที่ได้แบ่งปันขนมกับเพื่อนบ้านกับ



บัวลอยมั่งคุดใบเตย



เด็กชายณัฐกิตติ์ นาคเนนชัย
เด็กหญิงณัชชา รอดความทุกข์
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนวัดบางดี
อำเภอยะยง จังหวัดตรัง





แนะนำโดย ภาพวัฒน์ สัจจวิริยะกุล
นักพฤติกรรมศาสตร์ จาก Nudge Thailand

เคยสงสัยไหมครับว่า...

สิ่งใดที่มีผลให้เด็กคนหนึ่งประสบความสำเร็จมากกว่าอีกคนหนึ่ง?

หรืออะไรที่เป็นปัจจัยที่ทำให้คนเราประสบความสำเร็จ?

คำถามนี้ไม่ใช่แค่พวกเราที่สงสัยนะครับ นักวิจัยหลายๆ ท่านก็สงสัยเช่นเดียวกัน มีการวิจัยหลายอย่างที่เกี่ยวกับเรื่องความสำเร็จ แต่ก็ยังไม่มีผลวิจัยไหนชี้ชัดว่า สิ่งใดเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของมนุษย์ จนมีนักวิจัยท่านหนึ่ง ชื่อว่า Carol Dweck ได้พบสิ่งที่น่าสนใจหลังจากทำวิจัยมานานกว่า ๒๐ ปี เธอพบว่า มีตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จอย่างมาก ซึ่งก็คือ **กรอบความคิด หรือ Mindset**



Mindset

คืออะไร?



Mindset คืออะไร?

ชุดความคิดหรือความเชื่อของเรา ซึ่งจะชี้นำพฤติกรรมให้เราทำหรือไม่ทำอะไร โดยชุดความคิดนี้อาจจะเกิดมาจากสภาพแวดล้อมหรือประสบการณ์ที่เราพบเจอ Carol Dweck กล่าวไว้ว่า Mindset ที่บ่งชี้ได้ว่า คนคนหนึ่งจะประสบความสำเร็จหรือไม่ จะแบ่งเป็น 2 แบบ คือ

๑. Fixed Mindset หรือ กรอบความคิดแบบตายตัว คือ แนวคิดที่ว่าสติปัญญา ความเก่ง เป็นสิ่งไม่สามารถเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาได้แล้ว

๒. Growth Mindset หรือ กรอบความคิดแบบเติบโต คือ แนวคิดที่ว่าสติปัญญา ความเก่ง เป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาได้อย่างแน่นอน

โดยคนที่มี Growth Mindset จะมีแนวโน้มประสบความสำเร็จในระดับสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ ส่วนคนที่มี Fixed Mindset อาจจะหยุดพัฒนาตัวเองตั้งแต่นั้น ๆ และประสบความสำเร็จน้อยกว่าศักยภาพที่มี



๔ เทคนิคในการพูดเพื่อสร้าง Growth Mindset

๑. ให้ชมที่ “ความพยายาม” มากกว่า “ความเก่ง”

เรื่องนี้อาจจะขัดใจหลาย ๆ ท่าน ว่าทำไมเราถึงไม่ควรชมเด็ก ๆ ว่า “โอ้ เก่งจังเลย” เพราะปกติเวลาเด็กทำอะไรได้ดี เราก็ออยากชมว่าเขาเก่ง ให้เด็กมีกำลังใจ แต่การที่เราพุ่งตรงไปชมที่ความเก่งและให้รางวัลเขา จะเป็นการเสริมสร้างให้เขาคิดว่าความเก่งนั้นแหละคือสิ่งที่คุณพ่อ คุณแม่ คุณครู



ต้องการ และเมื่อใดที่คิดจะทำอะไรที่เขารู้สึกว่าทำได้ไม่ดี เขาจะไม่ยอมทำ และขาดการฝึกทักษะใหม่ในอนาคต หรือไม่กล้าพัฒนาต่อไปข้างหน้า กลายเป็นว่าจะมี Fixed Mindset ไปโดยปริยาย

การเสริม Growth Mindset จึงควรชมที่ “ความพยายาม” เช่น “หนูทำคะแนนวิชานี้ได้ดีนะ เพราะหนูพยายามอย่างหนักเลยใช้ไหม ความพยายามของหนูออกดอกออกผลแล้ว” การชมแบบนี้จะทำให้เด็ก มีกรอบคิด ว่าที่เขาทำได้ดีเพราะพยายามอย่างเต็มที่ ทำให้ไม่ว่าจะเจอกับ เหตุการณ์ไหน เขาจะใช้ความพยายามในการก้าวผ่านมันไปให้ได้

๒. เวลาเด็กเจออุปสรรคหรือปัญหา ให้บอกว่าเป็น “ความท้าทาย” มากกว่า “อย่าไปทำเลย”

หลายครั้งเวลาเด็ก ๆ เจอปัญหา หรือบางครั้งเราเห็นว่ามียุติธรรม ด้วยความไม่ตั้งใจ และอยากปกป้องเด็ก ๆ เราอาจจะเผลอพูดไปว่า “อย่าไปทำเลย หนู ลำบากจะตาย”

การที่เราพูดกับเขาแบบนี้ อาจจะสร้างกรอบคิดเรื่อง Fixed Mindset ไม่กล้าเผชิญกับอุปสรรค ซึ่งในชีวิตจริง ๆ เราทุกคนก็ต้องเจอกับอุปสรรค อย่างแน่นอน การที่เด็ก ๆ กลัว หรือ เลือกที่จะหนีอุปสรรค จะทำให้เขา หยุดพัฒนา

เวลาเด็ก ๆ เจออุปสรรคหรือปัญหา การพูดกับเขาเพื่อสร้าง Growth Mindset ทำได้โดยบอกว่า “ให้มองปัญหาที่เจอว่าเป็นความท้าทาย ที่เราต้องผ่านไปให้ได้”

นอกจากนี้เราอาจจะชวนเขามาวางแผน เพื่อให้อุปสรรคหรือปัญหานั้นลดน้อยลง เมื่อเด็ก ๆ สามารถฝ่าฟันอุปสรรคได้ ก็อย่าลืมเน้นย้ำว่า เพราะการมองอุปสรรคเป็นความท้าทายนี้แหละที่ทำให้ผ่านอุปสรรคไปได้ โดยไม่หนีจากปัญหาไปซะก่อน



๓. อย่าพูด “เปรียบเทียบเด็กกับความสำเร็จของคนอื่น” แต่ให้ชวนคิดว่า “คนอื่นทำอะไรถึงสำเร็จ”

หลายครั้งพวกเราที่เป็นผู้ใหญ่อาจจะเผลอพูดเปรียบเทียบว่า “ลองดูเด็กคนนั้นสิ เขายังทำได้เลย ทำไมหนูทำไม่ได้บ้าง” โดยเราอาจคิดว่าการเปรียบเทียบจะช่วยเป็นแรงกระตุ้นให้เด็กได้พัฒนาต่อ แต่จริง ๆ แล้ว



คำพูดเหล่านี้กลับเป็นสิ่งที่บั่นทอนให้เด็ก ๆ รู้สึกว่าเขาไม่ดี ไม่เก่งเหมือนคนอื่น และยิ่งตอกย้ำให้เด็กมีกรอบคิดแบบ Fixed Mindset และทำให้เด็กให้ความสำคัญไปที่ความเก่งมากกว่าความพยายาม

แล้วถ้าจะพูดเรื่องความสำเร็จของคนอื่น ๆ ให้เด็ก ๆ ฟัง ควรจะพูดอย่างไรให้มี Growth Mindset

เราอาจจะปรับการพูดจาก “เปรียบเทียบ” เป็น “ค้นหา” มากกว่า คือให้เด็ก ๆ ตั้งคำถามว่าทำไมคนคนนี้เขาถึงทำได้ดี ทำไมเขาถึงประสบความสำเร็จ เขาทำอะไรบ้าง เขามีวิธีอย่างไร สิ่งนี้จะช่วยให้เด็ก ๆ มองไปที่กระบวนการหรือความพยายามมากกว่าผลลัพธ์หรือความเก่ง และเสริมสร้างแนวคิดที่ว่า ถ้าเรามีความพยายามและวิธีการที่ดี เราก็จะประสบความสำเร็จได้เช่นกัน



๔. เวลาเจอความผิดหวังหรือล้มเหลว ให้พูดว่า “ยังทำไม่ได้” แทนคำว่า “ทำไม่ได้”

ข้อสุดท้ายเป็นเทคนิคที่ง่ายที่สุด และอาจจะเป็นวิธีที่ทุกท่านสามารถเอามาใช้ได้เลย สิ่งนี้ Carol Dweck เรียกว่า The Power of “Yet” หรือพลังของคำว่า “ยัง”

เมื่อเด็ก ๆ ผิดหวังหรือล้มเหลว แล้วเราพูดยั่วว่า “หนูทำไม่ได้” หรือ “หนูไม่เก่ง” จะเป็นการสร้าง Fixed Mindset ทำให้เด็ก ๆ รู้สึกว่า “โอเค งั้นเราทำไม่ได้ ก็ไม่ทำต่อละกัน” หรือ “ก็เราไม่เก่งเรื่องนี้ งั้นเราเลิกทำแล้วกัน”

แต่ถ้าเราอยากจะเสริม Growth Mindset เราแค่เติมคำว่า “ยัง” เข้าไป เปลี่ยนจาก “ทำไม่ได้” เป็น “ยังทำไม่ได้” แค่นี้ความคิดของคนที่ได้ฟังก็เปลี่ยนไป

เห็นไหมครับ...แค่เปลี่ยนคำพูดของพวกเรา กรอบความคิดของเด็ก ๆ ก็เปลี่ยนแปลงได้ ขอฝากทุกท่านให้ลองเริ่มเปลี่ยนคำพูด ให้คำพูดของเราไม่เป็น “แม่กุญแจ” ที่ล็อกเด็ก ๆ ไม่ให้กล้าคิดกล้าทำ แต่เปลี่ยนคำพูดของเราให้เป็น “บัวรดน้ำ” ที่คอยเติมน้ำให้กับต้นไม้เล็ก ๆ ได้เติบโตกลายเป็นต้นไม้ใหญ่กันนะครับ

อ้างอิง

Dweck, C.S. (2016). *Mindset: The New Psychology of Success*. Updated Edition. New York: Random House.



วัฒนธรรมไทย...ไม่แพ้ชาติใดในโลก

มรดกสยามชาติพิลาสนัก

โลกประจักษ์แก่วิศรอักษร

โขน ยี่เก ลำตัด น้อย ร้อยเพลงกลอน

ฉิ่งฉาบป้อน ระนาดคลอ ปี่ ซอ ตาม

สถาปत्य โบสถ์ วิหาร โบราณศิลป์

สืบแผ่นดินพุทธศาสนาชาติสยาม

วัฒนธรรมประเพณีสิ่งดีงาม

รักษาความสันติสุขสืบยุคทอง



ภูมิปัญญาปราชญ์พื้นบ้านหลากหลายศิลป์
วิถีถิ่นเปี่ยมแนวทางอย่างถูกต้อง
จากคิดค้นปรับสรรค์ผ่านกลั่นกรอง
เหมาะสมรลองท้องถิ่นแผ่นดินไทย
หากเราไม่สืบสานผ่านวันนี้
แล้วจะมีวันข้างหน้า...มาจากไหน
อนุรักษ์มรดกตกทอดไว้
บอกหัวใจ “เป็นเจ้าของ...ต้องดูแล”



นางสาวศรินยานันท์ จันทรรุ่ง
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ รัชดา
เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร



รากหญ้าคินฟัน

“แต่ แดด แต่ แดด” เสียงแตรเรียกลูกค้า

“แม่จำขอเบ๊ยหิด รถน้ำแข็งมาแล้ว” เด็กหญิงวัยประมาณ ๕ ขวบ พุดเจี๊ยบแจ้วด้วยภาษาถิ่นใต้ของตน เธอมีผิวคล้ำ ผมยว หน้าตาแสนธรรมดา เธอชื่อเมษา ทำสีหน้าน่าเอ็นดูขอเงินแม่ไปซื้อน้ำแข็งไส

“พ่อค้า นู้ยเอาถ้วยหนึ่งคะ” เธอคูพ่อค้าทำอย่างชำนาญ น้ำน้ำแข็งก้อนใหญ่ใสมองทะลุผ่านอีกด้านมาวางบนแผ่นไม้เรียบ ๆ มีใบมีดคม น้ำแข็งค่อย ๆ เคลื่อนสัมผัสใบมีดเข้าไปเข้ามาจนกลายเป็นภูเขาเกล็ดน้ำแข็ง แล้วราดด้วยน้ำหวานหลากหลายสี เติมลาวาด้วยนมข้นหวาน รอบข้างมีวันดำ วันมะพร้าว ให้ลูกค้าเลือกได้ตามใจชอบ ทุก ๆ วันจะมีรถสามล้อพ่วงข้างเร่ขายอาหารในหมู่บ้านเป็นประจำ ทั้งลูกชิ้นทอด ขนมหวาน ไอศกรีม และแม่ของเมษาจำต้องเสียเงินจากการรอดร้อนของเธอ การดำเนินชีวิตของเมษาเรียบง่ายตามวิถีชีวิตชนบท

ทุกคืนคนในครอบครัวไปกริดยางพารา เธอและพี่สาวอีกสามคนจะไปนอนบ้านปู่ ย่า ที่อยู่ท่ามกลางสวนยางพารา ช่างบ้านมีราวตากยางแผ่น แปลงผัก สวนผลไม้ โกดังเก็บแผ่นยางพารา ตัวบ้านยกทรงสูงทำด้วยไม้ ประตูปแบบบานพับ มีชานบ้านยื่นออกด้านนอก ใช้แหล่งพลังงานไฟฟ้าจากโซลาร์เซลล์ ยามดึกพ่อแม่และปู่จะกริดยางพารา ย่าและพี่สาวทั้งสามอยู่บ้านทุกคืนเมษานอนกอดย่าแน่น นั่นเป็นเพราะเสียง “ต๊ับแก ต๊ับ ต๊ับ แก”

เบ๊ยหิด หมายถึง เงินเล็กน้อย





ครั้นหกโมงเช้าทุกคนเข้าสวนเพื่อไปเก็บน้ำยารพารา มีเพียงเมษา และย่าอยู่บ้าน ย่าจะเตรียมอาหารเช้าให้ทุกคน ทุกมื้อต้องมีน้ำพริกเจ้าประจำ สูตรของย่าคู่กับผักลวก ซึ่งผักก็เก็บจากที่ปลูกไว้รอบบ้าน พร้อมด้วยอาหารอื่น ตามแต่วัตถุดิบที่หาได้ ส่วนอาหารโปรดของเมษาที่ย่าทำให้ก็คือ ‘ข้าวกุกู’ คือ ข้าวคลุกเนื้อปลาหนึ่ง ปั่นจนเป็นก้อนกลม ๆ พอดีคำ ย่าป้อนให้เมษา ด้วยความเอ็นดูที่ละคำจนหมดจาน

“ย่า เขาหลบมาแล้ว นุ้ยได้ยินเสียงคนแหลงกัน ขอลงไปข้างล่างนะ” เมษาวิ่งลงบันไดอย่างรวดเร็ว

“นุ้ยอย่าแซบเตี๋ยพลัดไ้” ย่าเตือนเมษาด้วยความเป็นห่วง เธอ วิ่งตรงไปหาพ่อ ซึ่งกำลังยกถังน้ำยารพาราที่เก็บจากสวนเทใส่ในอ่าง เมษามองดู

หลบ หมายถึง กลับ

แหลง หมายถึง พูต

แซบ หมายถึง รับประทาน

พลัดไ้ หมายถึง ตกบันได



พ่อแม่และพี่สาวทำงาน จนถึงขั้นตอนที่เธอจะมีส่วนร่วมและชอบที่สุดคือ การทำยางพาราให้เป็นแผ่นผืนสี่เหลี่ยมแบน ๆ เพื่อนำไปเข้าเครื่องจักรได้ง่าย เธอเริ่มจากการย่ำเท้าลงบนขอบทั้งสี่ด้าน และย่ำจนทั่ว แต่การย่ำของเมฆานั้น เธอใส่ท่าทางเพลงฮิตอย่างกังนัมสไตล์ จนทำให้แม่ต้องดุ

“เมฆา อย่าเต้น ย่ำดี ๆ เดียวลื่นล้มหัวฟาดพื้นนะ”

“ค่ะแม่” เมฆาตอบ

หลังจากนั้นพ่อแม่ก็นำแผ่นยางสอดเข้าเครื่องจักร ทำซ้ำ ๒-๓ ครั้ง เพื่อจะได้แผ่นยางบางตามมาตรฐาน เสร็จแล้วนำไปตากบนราว เมื่อแห้ง จึงเก็บเข้าโกดัง



เที่ยงวัน แสงอาทิตย์สาดเกล้า จนเมฆต้องชวนปู พี่สาว และเพื่อน
อีกสองคนไปเล่นน้ำที่ลำธารหน้าบ้าน น้ำในลำธารใสเห็นแอ่งหิน กรวดทราย
ท้องพื้นน้ำ ผูกปลาตัวน้อยแหวกว่ายไปมา มือสัมผัสน้ำเย็นชื่นใจ รอบข้าง
รายล้อมด้วยต้นไม้ขนาดพันธุ์ ทั้งต้นหว้า ต้นหวาย ต้นไผ่ ต้นยางนา และ
อีกมากมายตลอดทั้งสายธาร เสียงนก กบ เขียด ดังก้องระงม เด็ก ๆ เล่นน้ำ
บ้างดำผุดดำว่าย บ้างกระโดดจากท่าจนทำให้น้ำกระเซ็นไปโดนเพื่อน ทำให้
มีเสียงหัวเราะลั่น ส่วนปูนั้นหากุ้งฝอยเพื่อนจะนำไปทำอาหารโดยใช้ชนาง
เครื่องมือที่ปูทำด้วยภูมิปัญญาพื้นบ้าน พี่สาวมเหยไโล่ หรือบางวันไปบ้าน
ตายายตกเบ็ดปลาตุกมาทำแกง ครั้งหนึ่งเมฆาได้ปลาตัวใหญ่มากจนต้อง
ร้องเรียกตามาช่วย



ชนาง คือ เครื่องมือใช้ช้อนจับปลาในน้ำตื้น
เหยไโล่ คล้ายเหยียบแจง แต่มีผิวเปลือกที่เรียบลื่นกว่า



“พ่อเฒ่า พ่อเฒ่า นัยตกปลาได้แล้วนิ แต่ยกไม่ขึ้นมันใหญ่หนัก”
ตานำปลาขึ้นมาจากน้ำ แล้วให้เธอเอาเบ็ดออกจากปลา

แต่เมษาตอบว่า “ไม่เอาพ่อเฒ่า มันใหญ่แรง แถมตัวลื่น ไม่หาญจับ”
ตามองหน้าเมษาแล้วพูดว่า “นุกแล้วไอ้หนูนี้ อายากินแต่ไม่หาญจับ
ฮ่า ฮ่า” เมษาดตงสัยไม่ได้ทำอะไรตวจึงหัวเราะ เธอจึงเอ่ยถาม ตาได้แต่ยิ้ม

บางครั้งผู้ใหญ่ในหมู่บ้านก็ชักชวนกันทำขนม ทุกคนต่างนั่งล้อมวง
ช่วยกัน อย่างเช่น ข้าวต้มมัดหรือต้มลาว ขนมต้มข้างหรือในภาษากลางเรียก
ขนมก็จ้าง บ้างก็ทำข้าวหลาม ช่วยกันทำอย่างขะมักเขม้น พูดคุยสนุกสนาน
ส่วนเด็ก ๆ ก็เล่นหม้อข้าวหม้อแกง กระโดดยาง ยิงหนังสติ๊ก ปีนก้านกล้วย
หมากเก็บ ตามแต่ความชอบ ถ้าหากดูผิวเผินอาจมองเป็นวันรวมญาติ
วันหนึ่งเลย



พ่อเฒ่า หมายถึง ตา หนัก หมายถึง มาก แรง หมายถึง มาก หาญ หมายถึง กล้า
นุก หมายถึง สนุก



จากวันนี้กลายเป็นเมื่อวาน จากพรุ่งนี้กลายเป็นวันนี้ เมฆาคือเด็กสาววัยรุ่น เธอฝันจ้องมอง น้ำตาคลอเคลือบนัยน์ตา ส่งยิ้มกว้างกับภาพถ่ายบ้านไม้หลังเก่า มโนภาพกำลังเล่นวิดีโอย้อนกลับไปเมื่อวันวาน ครั้งยังเป็นเด็ก มองโลกสดใส ทุกอย่างคือเรื่องสนุก การดำรงชีวิตในแต่ละวันของเธอเป็นช่วงชีวิตที่มีความสุขมาก ขอเพียงในแต่ละวันได้กินอิ่ม ได้นอนหลับ อยู่กับครอบครัวเป็นอันพอ ใครคนหนึ่งยื่นมือมาแตะบ่าจากด้านหลังเธอ

“คิดถึง หลบมาบ้านบ่อย ๆ นะ ถ้าลูกอยากหลบมา”

“ค่ะแม่ ทอเข้าไปวัดกันนะ ทำบุญให้ โป/ พ่อเฒ่า ย่า ด้วยกันนะแม่”
สิ้นเสียง เธอสวมกอดแม่ด้วยความคิดถึง



นางสาวปาลิดา ทองเพชร

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย กระบี่

อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่

ทอเข้า หมายถึง พรุ่งนี้ โป หมายถึง ปู่



ปลากับนกมันแข่งกันไม่ได้



“อิงลูก! ตื่นได้แล้วรีบอาบน้ำแต่งตัวไปกินข้าว เร็วเดี๋ยวจะสาย” เสียงเล็ก ๆ แต่แฝงไปด้วยความจริงใจของหญิงวัยกลางคน เธอแม่นยำยิ่งกว่านาฬิกาปลุก จดจำทุกอย่างในชีวิตฉันได้เป็นอย่างดีราวกับเป็นสมุดโน้ตของฉัน

“วันนี้หนูต้องกลับไปโรงเรียนนะลูก” แม่เอ่ยเตือนฉันเป็นครั้งที่สอง

“ไม่กลับไปโรงเรียนแล้ว” ฉันบ่นพึมพำกับตัวเอง อิงฟ้า นภาสกุล คือชื่อของฉัน ฉันเป็นเด็กสาวมัธยมธรรมดา ๆ คนหนึ่งที่มีความฝันเหมือนกับเด็กหลาย ๆ คน ฉันเติบโตมาท่ามกลางป่าใหญ่ อิมเอมไปด้วยแมกไม้نانาพันธุ์ผู้คนก็รยลันน้ำใจ แม้จะไร้ซึ่งไฟฟ้าและสัญญาณโทรศัพท์ ฉันเรียกผืนป่านี้ว่า “บ้าน” บ้านที่เปี่ยมไปด้วยความสุข มีธรรมชาติคอยโอบกอดไม่ว่าในยามที่ฉันสุข เศร้า เหงา หรือแม้กระทั่งตอนที่รู้สึกทุกข์ใจ

แม้ว่าหมู่บ้านของฉันจะเป็นเพียงหมู่บ้านเล็ก ๆ ในป่าใหญ่ แต่ก็มีโรงเรียนที่เป็นแหล่งความรู้ให้เด็กชาวป่าอย่างพวกเรา

ใช่ค่ะ ฉันเป็นเด็กชาวเผ่ากะเหรี่ยง และไม่เคยรู้สึกว่าการที่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์จะเป็นสิ่งที่น่าอับอาย จนกระทั่งฉันก้าวเข้าสู่โรงเรียนมัธยม ซึ่งต้องใช้ชีวิตในโรงเรียนประจำ ดูแลตัวเองทุกอย่าง





“นี่ ๆ พวกเธอดูคนนั้นสิ” เสียงเด็กสาวที่สถาปนาตัวเองเป็นหัวใจ
ในโรงเรียนเอ๋ยขึ้น

“ทำไมหรือ” กลุ่มเพื่อน ๆ ที่ยืนรายล้อมถามด้วยความสงสัย
แต่ทุกสายตาได้เพ่งมองมาที่ฉันแล้ว เราไม่ได้รู้จักกัน เขาไม่ควรมองฉัน
ด้วยสายตาเช่นนี้ แม้ยังไม่ได้พูดอะไรมากมาย แต่สายตาที่มองมาทำให้
ฉันเสียความมั่นใจไปชั่วขณะ

“พวกเธอดูไม่ออกหรือว่า ผู้หญิงคนนั้นเป็นเด็กบ้านป่า เป็นกะเหรี่ยง
เรียนก็ไม่ได้ดีนะ ที่สำคัญพูดไทยก็ไม่ชะ เอ๊ย! ชัด ฮ่า ฮ่า ฮ่า”

เด็กสาวที่เป็นหัวใจเอียงหน้ามาหาฉัน ดูไม่เป็นมิตรนัก ถ้อยคำที่เธอเปล่งออกมา ได้ยัดยัดทุกคำ แม้ยังไม่ได้ใช้ไม้ดกกรีดอกฉัน แต่คำพูดของเธอเหยียดหยามทำให้ฉันรู้สึกเจ็บปวดในหัวใจที่สุด

“พวกเราไปหาอะไรสนุก ๆ ทำกันเถอะ” เธอเชื้อเชิญเพื่อนให้ตรงมาหาฉัน

“จริงหรือน่าอายมากนะ กล้าเข้ามาเรียนที่นี่ได้อย่างไร” บทสนทนาที่ดำเนินไปเรื่อย ๆ มันค่อย ๆ บั่นทอนความมั่นใจของฉันลง

“ว่ายังไงคะ” เสียงเล็ก ๆ ของฉันถามขึ้นในขณะที่หัวใจสั่นสะท้าน ฉันคิดว่าพวกเธอไม่น่าจะมาตีหรือ เล่นมายิงล้อมฉันไว้ทั้งสี่คน

“เรามีเรื่องจะคุยกับเธอหน่อยนะ” เด็กสาวหัวใจพุดกลางขยับเข้ามาใกล้ฉัน “เธอไม่อายหรือที่ดั้นด้นมาเรียนโรงเรียนนี้” เธอถามเหมือนขีดเส้นความเป็นมนุษย์ไว้ให้เป็นชั้น ๆ แล้ว

“ทำไมต้องอายด้วยล่ะ” ฉันรวบรวมสติทั้งหมดและถามเธอกลับ

“เป็นกะเหรี่ยงไม่ใช่หรือ พุดไทยไม่ชัด เรียนก็ไม่เก่ง โรงเรียนนี้ไม่มีใครชอบพวกกะเหรี่ยงแบบเธอหรอกนะ อย่าเพิ่งเชื่อฉันก็ได้ แต่ลองมองดูคนรอบตัวเธอสิ มีใครรับเธอเป็นเพื่อนบ้าง” เธอไม่ได้ดำเนินด้วยคำหยาบ แต่คำพูดของเธอมั่นคือความจริงกึ่งหนึ่ง ฉันคงต้องกลับมาทบทวนตัวเองหรือจะเป็นอย่างเธอว่าจริง ๆ นะ ฉันเริ่มไม่แน่ใจ

“นี่พวกเธอมาทำอะไรกันนะ หยุตเลยนะ” เสียงเข้ม ๆ ของใครบางคนดังขึ้นท่ามกลางบรรยากาศตึงเครียดนั้น





“อิงลูก หนูเป็นอะไรหรือเปล่า” แม่สะกิดฉันให้ออกจากภวังค์แห่งความคิด แม่คงไม่สบายใจที่เห็นลูกสาวนั่งเหม่อลอย แม้ฉันจะไม่ได้บอก แต่แม่น่าจะรู้ว่ามิเหตุการณ์บางอย่างเข้ามาทักทายความรู้สึกของฉัน

“ไม่เป็นไรค่ะแม่ หนูแค่นั่งคิดอะไรไปเรื่อย” ฉันอยากเก็บความรู้สึกนี้ไว้คนเดียว ไม่อยากให้แม่ต้องไม่สบายใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น นึกถึงหัวอกคนเป็นแม่ที่ลูกสาวต้องไปอยู่คนเดียวก็เป็นห่วงอยู่แล้ว แล้วเหตุใดฉันจะต้องเล่าเรื่องไม่สบายใจให้ฟังอีก

“ไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว แรงมือหน่อยลูก บัวลอยจะเสร็จทันไหวไหม” แม่เร่งฉัน ในขณะที่ฉันลืมไปเลยว่าวันนี้เป็นวันสำคัญของกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยง จะมีพิธีไหว้ผีบรรพบุรุษ หรือที่ภาษากะเหรี่ยงเรียกว่า ‘บ่าโผล่’ ฉันต้องกลับบ้าน เพราะลูกสาวคือคนสำคัญของพิธีนี้ ว่ากันว่าจะต้องเป็นผู้สืบทอดจากครอบครัวตนเอง บ้านไหนมีลูกสาวต้องพาลูกสาวเข้าร่วมพิธีให้ได้



“แม่เตรียมของไหว้ไว้ให้แล้ว ถ้าบัวลอยสุกยกไปได้เลย” แม่เตรียมทุกอย่างก่อนจะให้ฉันยกไปที่บริเวณกลางบ้านเพื่อเซ่นไหว้ “บัวลอยถ้วยนี้ ต้องกินทุกคนเลยนะ” แม่บอกหลังเสร็จพิธี



ตามความเชื่อของชาวกะเหรี่ยง การให้ผีบรรพบุรุษนั้นเป็นการ
ขอขมาและให้ผีบรรพบุรุษได้ปกปักรักษาลูกหลานทุกคน ซึ่งบัวลอยในถัวยนั้น
คืออาหารที่เป็นสิริมงคลในวันนี้

“หนูต้องไปแล้วนะคะ” ฉันท้อยขึ้นพร้อมกับข้าวของพะรุงพะรังมากมาย
ได้เวลาที่ฉันท้องกลับโรงเรียนแล้ว

“ดูแลตัวเองดี ๆ นะลูก” แม่บอกด้วยความรัก

ฉันทอบความหวัง ความฝัน และความศรัทธาของคนบ้านป่า
มาสู่ความฝันในเมืองใหญ่ ไม่ง่ายเลยจริง ๆ ฉันทไม่ได้รับรู้สึกลบยาใจที่ต้องจาก
ครอบครัว แต่ฉันทจะสู้



ขนมในห่อเป็นแผ่นแป้งหนาสีดำทำจากข้าวเหนียว ดำเข้ากับงาดำ ผสมเกลือเล็กน้อย นั่นคือ ‘ทองโยะ’ ขนมจากน้ำใจของหญิงสาวกะเหรี่ยง ในป่าใหญ่ ด้วยหวังว่าจะเอามาให้เพื่อน ๆ ของลูกสาวนั้น ฉันทกลับคิดว่า มันจะเป็นอีกครั้งที่จะโดนตุ๊ก

“ขอโทษนะ เรามาช้า” เสียงเข้ม ๆ ของใครคนหนึ่งดังขึ้น ทำให้ฉัน ต้องรีบเก็บขนมทองโยะไว้ในกระเป๋านักเรียน

“ไปเรียนกันเถอะ” เขาเอ่ยชวนฉัน เขาชื่อ เซน โทชิ เพื่อนสนิทฉันเอง เป็นลูกครึ่งญี่ปุ่น เขาเป็นคนหัวไวมาก เรียนสายวิทย์-คณิต ในขณะที่ฉัน เลือกเรียนสายศิลป์-ภาษา เพราะเรียนไม่เก่ง แม้เราจะต่างกันมาก ไม่ว่าจะเป็น ฐานะ วัฒนธรรม และอื่น ๆ แต่ก็ยังเป็นเพื่อนกันได้ เรารู้จักกันตอนที่ฉันถูก กลุ่มนักเรียนหญิงเข้ามารุมต่อนั้น เขาช่วยฉันไว้

“คิดไว้หรือยังว่าจะเรียนต่ออะไร” โทชิถาม เหมือนครูแนะแนว ที่ถามประจำ

“เรายังไม่แน่ใจ เพราะเราเรียนไม่เก่ง ไม่เหมือนนาย คงไปได้ หลายทาง” ฉันตอบไปเซ็งน้อยใจตัวเอง

“ไม่มีใครไม่เก่งหรอกนะ อย่าเปรียบเทียบเราแบบนั้น คนเรามีสองมือ เหมือนกัน มือซ้ายเราคำนวณดี มือซ้ายเธอก็เรียงความเก่ง มือขวาเราถนัด วิทยาศาสตร์ มือขวาเธอก็คล่องแคล่วในการพูดสุนทรพจน์ คนเราถนัดกัน คนละอย่าง ถ้าเธอเป็นปลาไปแข่งบินคงไม่ชนะ ถ้าเราเป็นนกแล้วไปแข่งว่ายน้ำก็คงแพ้ คนเรามีทางเป็นของตัวเอง” เด็กหนุ่มพูดเหมือนสั่งสอนฉัน จริงอย่างที่เขาพูด ฉันมีโอกาสมาเรียนขนาดนี้ก็ควรมั่นใจในตัวเองจึงจะถูก





นักศึกษา กำลังต่อแถวเข้าหอประชุม และนั่งเป็นระเบียบตามแนวแถว
เสื้อสีขาวที่สวมใส่บ่งบอกถึงเกียรติคุณแห่งความกตัญญูทวนเวทต่อบุพการี
หมายความว่า การมาแสวงหาความรู้ในรั้วมหาวิทยาลัยนั้น เมื่อสำเร็จแล้ว
ย่อมนำความรู้ไปเลี้ยงชีพตนเองและบุพการีที่ส่งเสียความหวังของพวกเขา
มาเล่าเรียน

“ขอเชิญพบกับนักเขียนมากฝีมือ ภายใต้นามปากกา เด็กหญิงบ้านป่า
คุณอิงฟ้า นาสกุล” เสียงพิธีกรกล่าวเชิญวิทยากรขึ้นมาให้ความรู้กับนักศึกษา
“อิงฟ้าเขาเรียกเธอแล้ว ไปสิ” โทษะกิดฉันทที่กำลังนั่งเหม่อลอย
“อ้าวเธอ” จากวันนั้นที่โทษสร้างพลังในตัวฉัน ทำให้ฉันมั่นใจ
ในตนเองมากขึ้น ดันตัวเองไปสู่ทางแห่งฝัน ลงมือทำด้วยหัวใจ ความสำเร็จ
ก็ไม่ไกลเกินเอื้อม และความสำเร็จนี้เองคือรางวัลที่ลบล้างค่าสบประมาทได้อย่าง
หมดจด



เด็กหญิงธนพร โชคศรีเจริญ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนอุดมสิทธิศึกษา
อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี



การเรียนรู้...สู่ความทรงจำ



ความทรงจำที่ไม่เคยลืมเลือน ความทรงจำที่เป็นเสมือนแหล่งเรียนรู้ที่ทำให้ฉันต้องก้าวข้ามผ่านทุกวินาทีแห่งการเปลี่ยนแปลง การเปลี่ยนแปลงที่วนเวียนววนในสถานที่เดิมๆ ไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง แต่ทุกการเปลี่ยนแปลงทำให้ฉันได้พบสิ่งแปลกใหม่อยู่เสมอ

ความทรงจำตอนที่ฉันกำลังเยาว์วัยไม่ได้สวยงาม ทุกอย่างเริ่มต้นตอนอยู่ชั้นอนุบาล ตอนนั้นยังเหมือนไม่มีอะไร ครอบครัวของฉันปกติดี แต่พอขึ้นอนุบาล ๒ ไม่รู้ด้วยเหตุผลอะไร เราจึงต้องย้ายที่อยู่จากจังหวัดสมุทรปราการไปจังหวัดแพร่ ซึ่งขณะนั้นฉันยังเด็กอยู่จึงรู้สึกแคว่พอกับแม่พาพี่และฉันไปเที่ยวฉันและครอบครัวอาศัยอยู่กับปู่และย่าได้ไม่นาน ฉันยังเรียนไม่จบอนุบาล ๒



ครอบครัวของฉันท้ายกลับมาที่จังหวัดสมุทรปราการอีกครั้ง ด้วยความเป็นเด็ก
ไม่ทันได้คิดอะไร กลับดีใจด้วยซ้ำที่ได้กลับไปโรงเรียนเดิม

ใครจะรู้ว่าชีวิตของฉันท้องเปลี่ยนแปลงโยกย้ายจากจังหวัดสมุทรปราการ
ไปจังหวัดแพร่ วกวนเปลี่ยนผันอยู่อย่างนี้หลายครั้ง ทุกอย่างมันดูกะทันหันไปหมด
และเริ่มตั้งคำถามกับตัวเองว่าทำไม ทำไม ฉันท้องเปลี่ยนแปลงปรับตัวใหม่ตลอด
เกิดอะไรขึ้น แต่ถ้ามองในด้านบวก ก็เป็นประสบการณ์ที่ทำให้ฉันทสามารถปรับตัว
ให้เข้ากับสถานที่จนคุ้นเคย อยู่ได้ รู้จักเพื่อนที่ต่างจังหวัด เพื่อนที่อยู่ในเมือง
ทำให้รู้ว่ามี ความแตกต่างกันมาก เพราะอยู่ต่างจังหวัดได้ออกนอกบ้านไปวิ่งเล่น
กับเพื่อน ได้เห็นธรรมชาติที่สดชื่นในช่วงฤดูหนาว และมักจะถามตัวเองเสมอว่า
“ครั้งนี้เป็นครั้งที่เท่าไรนะที่ฉันทขึ้นรถไฟ”



ช่วงเวลาแห่งความสุขเกิดขึ้นกับครอบครัวของฉัน นั่นคือวันเกิดพี่ชายที่เป็นออทิสติก ฉันและพ่อแม่เตรียมของสำหรับงานวันเกิดเพื่อให้พี่ชายมีความสุขมากที่สุด ด้วยความที่ฉันเป็นคนขี้ซำซ่า ขณะกำลังเดินลงบันได ฉันสะดุดขาตัวเองทำให้ตกบันได ท่ามกลางความตกใจของทุกคนในครอบครัว ความสุขที่กำลังจะเกิดขึ้นในวันเกิดของพี่ชายกลับกลายเป็นเรื่องที่โหดร้าย เพราะแขนของฉันบวมและปวดมากไม่สามารถยับยั้งได้

ฉันบอกแม่ว่า “แม่ หนูขยับแขนไม่ได้”



พ่อแม่สังเกตเห็นว่าแขนขาของฉันทรงผิดปกติ แม่จึงให้พ่อพาฉันไป
คลินิกใกล้ที่สุดเพื่อปฐมพยาบาลเบื้องต้นให้ และบอกว่า “แขนหนูหักนะ”
ตอนนั้นฉันร้องไห้กลัวแขนใช้งานไม่ได้ หมอหันไปพูดกับพ่อ “ถ้าฉันได้ไปรักษา
ที่โรงพยาบาลใหญ่ หนูจะหายได้”

จากนั้นพ่อรีบพาฉันไปเข้าห้องฉุกเฉินที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง พยาบาล
ถามประวัติส่วนตัว แต่ฉันเลือกที่จะมองหน้าพ่อเพื่อให้พ่อตอบมากกว่า คุณหมอ
พาฉันไปที่ห้องผ่าตัด ฉีดยาสลบ และให้นับ ๑ ถึง ๑๐ หลังจากนั้นฉันก็ไม่รู้สึก
อะไรอีก ตื่นมาอีกทีก็เห็นมีคุณยายนอนอยู่เตียงข้าง ๆ และมีครูผู้หญิงคนหนึ่ง
มาเฝ้าคุณยายทุกวัน ที่รู้ว่าเป็นครูเพราะสังเกตจากเครื่องแต่งกาย ซึ่งจะมีขนม
ของฝาก ของเล่น หนังสือ แบบฝึกหัดมาให้ฉันเสมอ ในที่สุดฉันก็หายเป็นปกติ
และได้กลับมาหาพี่ชายซึ่งฉันคิดถึงเขามาก ๆ



ฉันได้กลับมาจังหวัดสมุทรปราการอีกครั้ง มาอยู่กับตา ยาย และแม่ แต่ครั้งนี้พ่อไม่ได้กลับมาด้วย และแน่นอนฉันก็ได้คำตอบที่ชัดเจนนั่นคือ พ่อแม่แยกทางกัน ฉันรู้สึกแปลกๆ ยังทำใจไม่ได้กับสิ่งที่เกิดขึ้น การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งที่ผ่านมา เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ต้องเรียนรู้กับสิ่งที่ขาดหายไป ไม่สมบูรณ์เหมือนเมื่อก่อน แต่สุดท้ายเราก็ต้องอยู่กับสิ่งนี้ให้ได้ และครั้งนี้ชีวิตฉันเหมือนมีอะไรเกิดขึ้นมากมาย มีรุ่นพี่มาแกล้งตึงเสื้อจนกระดุมหลุดเกือบทุกเม็ด ฉันต้องย้ายโรงเรียนเพราะไม่สามารถอยู่ในสถานการณ์นั้นได้



เมื่อย้ายมาโรงเรียนแห่งใหม่ ฉันมีโอกาสเข้าร่วมประกวดโครงการวิทยาศาสตร์กับเพื่อนๆ ซึ่งได้รับรางวัลเหรียญเงินอันดับ ๒ เป็นรายการแข่งขันแรกที่ภูมิใจมาก หลังจากนั้นได้รับโอกาสไปแข่งสวดมนต์ ได้รับรางวัลเหรียญทองอันดับ ๑ นอกจากนี้ ยังได้ไปประกวดเด็กดีเด่นประจำจังหวัดซึ่งฉันติดอันดับ ๑ ใน ๓ คน ที่ได้เป็นเด็กดีเด่นประจำจังหวัด รางวัลนี้เป็นความภูมิใจสูงสุดในชีวิต เป็นความภาคภูมิใจของครอบครัว เป็นประสบการณ์ที่ดีที่สุดในชีวิต ต่อมาฉันได้รับคัดเลือกจากคณะครู เพื่อน ๆ และน้อง ๆ ให้เป็นประธานนักเรียน ฉันรู้สึกดีใจมากที่ทุกคนให้โอกาสและไว้วางใจ ช่วงเวลานี้เป็นประสบการณ์ที่ทำให้ฉันได้เรียนรู้อะไรมากมาย จนเป็นความทรงจำที่อยากจะจดจำไว้นานแสนนาน



อนาคตจะเกิดอะไรขึ้นไม่สามารถคาดเดาได้ แต่ปัจจุบันทำให้ฉันได้เรียนรู้อะไรมากมาย และประสบการณ์ที่ผ่านมา เรื่องราวชีวิตที่มีการเปลี่ยนแปลงขั้นต่ำสุดไปจนถึงขั้นสูงสุด ถามว่าช่วงเวลาไหนที่ฉันมีความสุขที่สุด คำตอบเดียวคือทุกช่วงเวลาของชีวิต เพราะมีคุณค่าที่ได้เรียนรู้กับรูปแบบการเปลี่ยนแปลงอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ทุกการเรียนรู้ของฉันเกิดขึ้นได้ด้วยความเปลี่ยนแปลงของทุกช่วงชีวิต แม้จะเป็นเรื่องราวที่โหดร้ายหรือเรื่องราวที่ทำให้ภูมิใจ ทุกอย่างล้วนเป็นความทรงจำที่แสนวิเศษที่เกิดขึ้นกับฉันอย่างไม่มีวันลืมเลือน



เด็กหญิงเพ็ญพิชชา ประสงค์เจริญ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สวนกุหลาบวิทยาลัย สมุทรปราการ

อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ



เด็กหญิงต่างดาว

แดดบ่าย ๆ ส่องผ่านร่องต้นไม้ที่แผ่กิ่งพาดทับกันสาดลงมาเป็นเส้นกระทบผิวชายหญิงคู่หนึ่ง พวกเขาใช้สองเท้าเหยียบย่ำพื้นดินโคลนตมอย่างไม่มีรังเกียจ ฝ่าเท้าที่สัมผัสกับก้อนหินและขวากหนาม มันไม่รู้สึกรู้สึเจ็บปวดเท่าการมีชีวิตอยู่ แต่หาซึ่งความสุขในชีวิตไม่ได้ดังที่พวกเขาต้องเผชิญ เงินก้อนสุดท้ายที่เขาและเธอตัดสินใจว่าจะมาตายเอาดาบหน้า มาหาชีวิตใหม่ที่วาดหวังในดินแดนสุวรรณภูมิประเทศไทย การข้ามเขาไม่รู้กัลูกต่อกัลูก ไม่เคยทำให้พวกเขาเหนื่อยเลย บริเวณตะวันตกสุดขอบชายแดนสยาม อำเภอที่ห่างจากตัวจังหวัดมากกว่า ๒๐๐ กิโลเมตร แต่ห่างจากประเทศเพื่อนบ้านเพียง ๑๙ กิโลเมตร

ไม่ไผ่ลำยาวที่ถูกตัดจากภูเขาสูงคือสิ่งที่ใครคนหนึ่งกำลังขมขื่นเจียดทรัพยากรธรรมชาติมาก่อร่างสร้างชีวิตใหม่ที่กำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้า หญิงสาวกลุ่มชาติพันธุ์มอญ ลากไม้ไผ่ลำแล้วลำเล่าข้ามเขาลงเหวด้วยความวิริยะหลังจากร้อนรุ่มทนจนตามยถากรรม จนมาถึงลุ่มน้ำที่อุดมสมบูรณ์ เขาและเธอตกลงย้ายถิ่นฐานมาอยู่ที่นี่ หากนับดี ๆ ก็เป็นครั้งที่ ๓ แล้วที่มีการย้ายถิ่นที่อยู่อาศัย ไม้ไผ่ถูกนำมายึดติดกันเป็นแพเพื่อให้โครงไม้มุงหลังคาได้ลอยน้ำ นั่นคือ “บ้านของพวกเขา” หญิงสาวมอญผู้เป็นกำลังหลักสำคัญในครอบครัว แม้จะไม่ได้มีปัญหาและเงินตรามากมาย แต่เธอสามารถเป็นผู้นำทางให้ฉันและครอบครัวได้มาสู่หนทางที่ดีกว่า





“ดาฟ่งที่แม่พูดใหม่เนี่ย” ฉันทึ่งเลยคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยไม่ได้ฟังที่แม่เรียกใช้

“ลำนี้แม่ตัดเสร็จแล้วลากลงไปได้เลย” แม่ตัดไม้ไม่เสร็จ แล้วให้ฉันทลากลงจากเขา นี่คืองานหลักของพวกเรา ฉันทรับจ้างลากไม้ไม่ลงจากเขา ตั้งแต่จำความได้จนถึงตอนนี้ก็ยังทำอยู่ ฉันทสนุกสนานกับการช่วยเหลืองานครอบครัว แท้ที่จริงครอบครัวเรายากจน ฉันทจึงช่วยพ่อแม่ทำงานหาเงิน จนเวลาล่วงเลยมา ๒ ปีที่ไม่ได้เรียนหนังสือ แต่แม่นั้นแหละที่เป็นคนจัดแจงให้ฉันทได้เข้าเรียนเหมือนคนอื่น ๆ ฉันทอายุใกล้ ๑๕ ปี แต่ทว่าอยู่เพียงชั้น ม.๑ บางทีการอยู่กับครอบครัวทำงานหามรุ่งหามค่ำ ไม่ค่อยมีเวลาได้พักผ่อน ก็ดีเหมือนกันนะ จะได้ไม่มีเวลาไปคิดฟุ้งซ่านเรื่องโรงเรียน ฉันทมีคำถามในใจตลอดว่าแม่คิดถูกแล้วหรือที่ส่งฉันทไปโรงเรียน มันไม่ได้มีความสุขแม้แต่น้อย นั่นคือความรู้สึกของฉันทตอนนี้



“ชลลดา ไม่มีนามสกุล” ครูเรียกชื่อดัน

ขณะที่เพื่อนในห้องกำลังขบขันนินทา กัน ครูพยายามอธิบายว่า ดันเป็นเด็กไร้สัญชาติ มีเสียงเพื่อน ๆ ขบขัน แล้วเอ่ยคำจำกัดความดันว่า “ต่างดาว เด็กเมียนมา” ดันไม่รู้สึกอะไรกับคำพูดพวกนี้ เพราะมันคือความจริง เพียงแต่อธิบายให้เพื่อนฟังเพิ่มว่า พ่อแม่ของดันเป็นกลุ่มชาติพันธุ์มอญที่เคยอาศัยอยู่ในเมียนมา ส่วนดันเกิดและโตที่นี่

“โตขึ้นอยากเป็นอะไรคะ” ครูผายมือมาที่ดัน ขณะที่ดันกำลังตกใจ เหงื่อแตกเป็นเม็ด ๆ ครูคงอยากให้ทุกคนมีฝันและทำตามความฝัน แต่ถ้าดันพูดออกไป เพื่อน ๆ จะหัวเราะไหม คำถามมากมายลอยเข้ามาในหัวดัน



“เอ่อ...คือ...อยากเป็นเจ้าหน้าที่ป่าไม้ค่ะ” ฉันทัดความกลัวทั้งตอบครูอย่างเชื่อมั่นในตนเอง

“ทำไมถึงอยากเป็นล่ะลูก” ครูทำหน้าที่ประหนึ่งนักข่าวถามฉันท่อฉันทันไม่มีเวลาได้คิดคำตอบ

“หนูเกิดและเติบโตในป่า สำหรับหนู ป่าไม่ใช่แค่ป่าค่ะ ป่าคือบ้าน แหล่งอาหาร และโรงพยาบาลสำหรับหนู เมื่อโตขึ้น หนูอยากกลับไปดูแลผืนป่า เช่นเดียวกับแม่ผู้ให้กำเนิด”

“ปรบมือให้เพื่อนหน่อยค่ะ” ครูเอ๋ยขึ้น นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันทันสามารถเปลี่ยนเสียงขบขันดุ๊กเป็นเสียงปรบมือชื่นชมได้



“เอาอีกแล้วแม่ เขาตำหนิไม่ไผ่ของเราอีกแล้ว” ฉันทึ่งความรู้สึกทุกครั้ง
ที่ลาภไม่ไผ่ลงจากภูเขาหลายกิโย

“ไม่เป็นไรหรอกลูก ไม่ก็ลำเอง เดี๋ยวแม่จะหาลำสวย ๆ ก็แล้วกัน”

“เฮ้อ!” ฉันทอนหายใจหนัก ๆ และสังเกตเห็นแม่ชอบเก็บต้นอะไร
สักอย่างใส่ย่าม

“นั่นอะไรจ๊ะแม่” ฉันทถามด้วยความสงสัย

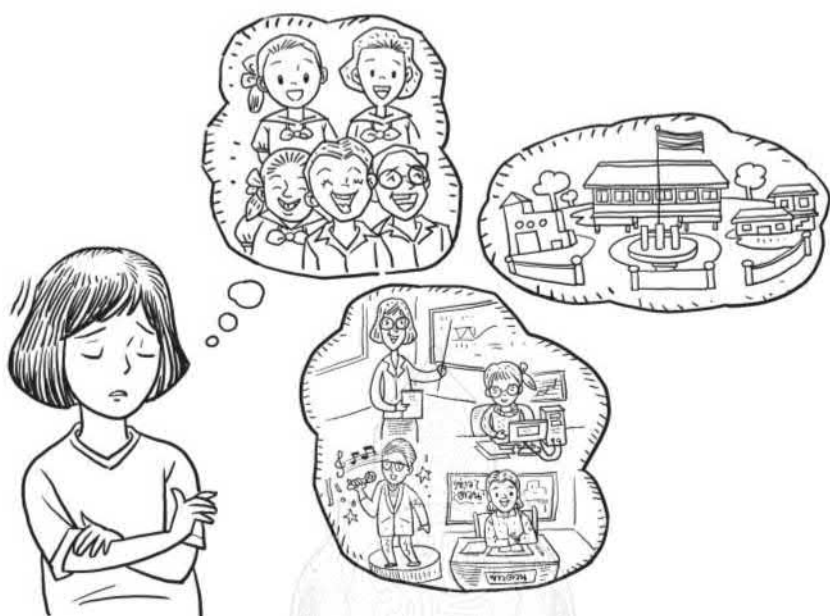
“สมุนไพรอะไรจ๊ะ เวลาลูกเป็นไข้ แม่ก็จะบดผสมในน้ำอุ่นให้ลูกดื่ม”
แม่อธิบายอย่างชัดเจน ที่จริงฉันทเคยดื่มบ่อยแต่ไม่เคยเห็นต้นของมันเลย นี่เป็น
ครั้งแรกที่ได้เห็น

“ข้ากลับเราไปเก็บผักกูดกันนะแม่” ฉันทชวนแม่ไปจับจ่ายตลาดแห่ง
ธรรมชาติ ฉันทแอบเห็นผักกูดทอดยอตอบ ๆ โกล้กับน้ำตานั้น

“ได้สิลูก เรามีอาหารเย็นแล้ววันนี้” แม่ยิ้มให้ฉันท

ที่จริงเรารับจ้างทำงานทุกอย่างในบริเวณภูเขาแถบนี้ ทั้งรับจ้างหาหน่อไม้
ได้กิโยกรัมละไม่กี่บาทก็ทำมาหมดแล้ว ครอบครัวไม่เคยสอนให้ฉันทขี่เกียจ
เพราะความจนมันน่ากลัว เป็นคำสอนที่แม่บอกฉันทเสมอมา





ความคิดที่ไม่อยากไปโรงเรียน แท้จริงแล้วไม่ได้เป็นเพราะสิ่งแวดล้อมที่โรงเรียนไม่ดี ฉันเข้าใจเจตนาของแม่ดีว่า แม่อยากให้ฉันไปสู่หนทางที่ดีกว่า แต่ทว่าฉันอยากอยู่ทำงานช่วยแม่ และยังไม่แน่ใจเลยว่าถ้าเรียนจบแล้วยังจะมีงานดี ๆ ให้ฉันทำอยู่ไหม ใครเขาจะรับคนต่างด้าวเข้าทำงาน อย่างดีคงเป็นเด็กเสิร์ฟเพราะฉันเขียนอ่านภาษาไทยได้ หรือทำงานโรงงาน แต่งานโรงงานก็คงไปทำไม่ได้ ฉันคงไม่มีสิทธิเดินทางออกนอกพื้นที่เพราะไม่มีบัตรประชาชน



“ดา เาน้ำให้แม่หน่อย” เสียงแม่ปลุกฉันจากความหลับไหล
“จ๊ะแม่” อันที่จริงฉันไม่อยากจะกลับไปโรงเรียน เพราะแม่ป่วย
ออก ๆ แอด ๆ แบบนี้มานานแล้ว แม่แทบช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ฉันอยาก
อยู่ดูแลแม่ เพราะแม่ดูแลฉันมาจนเติบโต วางแผนทุกอย่างในชีวิตให้ฉัน
เพื่ออนาคตที่ดี แต่ฉันคงต้องพับเก็บอนาคตและความฝันใฝ่ก่อนไว้ก่อน
เพราะหน้าที่ของฉันที่สำคัญที่สุดตอนนี้ คงเป็นการดูแลแม่ให้หายป่วยเสียก่อน
ฉันจึงจะเปิดกล่องสานฝันต่อ อย่างมองว่ามันเป็นปัญหาในชีวิต ฉันคิดว่ามันเป็น
บททดสอบความเป็นมนุษย์ที่แท้จริง เพราะมีคนเคยกล่าวไว้ว่า “ชีวิตไม่สั้น
ก็ต้องดิ้นกันต่อไป”



เด็กหญิงชลลดา
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนอุดมสิทธิศึกษา
อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

หนังสือพิพากษา

“ก้อง นายจะทำจริงหรือ”

“จะกลัวอะไร ห้องสมุดมีหนังสือเป็นร้อย ๆ เล่ม หายไปแค่เล่มเดียว
ไม่มีใครรู้หรอก”

แม้สถานการณ์เดิม ๆ ที่เกิดขึ้นแล้วนับครั้งไม่ถ้วนจะสร้างความระทึก
ตื่นใจให้กับต้นทุกครั้ง แต่สำหรับก้อง การกระทำความผิดเช่นนี้เป็นเรื่องที่แสนจะ
ปกติธรรมดาอย่างมาก

เช้าวันใหม่ของครูและนักเรียนโรงเรียนนวัตวิทยาการยังคงดำเนินไป
ตามธรรมเนียมปฏิบัติของโรงเรียนท้องถิ่นทั่วไป วันนั้นก็ไม่ได้มีเหตุการณ์อะไร
แปลกใหม่ จะมีก็แต่เสียงของครูสมใจ ครูบรรณารักษ์ห้องสมุดที่ตั้งออกมาจาก
ลำโพง ซึ่งไปกระทบเข้ากับความรู้สึกของต้นที่อยู่ในแถว ม.๓/๑ เข้าเต็ม ๆ



“นักเรียนคนไหนที่กำลังกระทำการอันไร้คุณธรรมอยู่ ขอให้กลับตัวเสีย
นะคะ คนที่ชอบขโมยของของผู้อื่น เมื่อตายไปจะต้องตกนรกถูกตัดมือตัดแขน
ถ้ามีความจำเป็นต้องใช้ ให้มาบอกครู ครูยินดีให้ยืมค่ะ แต่ไม่ควรขโมย ซึ่งเป็น
การกระทำที่ไม่ถูกต้องนะคะ เอาละ แยกย้ายเข้าห้องเรียนได้ค่ะ”

“ขอบคุณครับ/ขอบคุณค่ะ” นักเรียนประสานเสียงพร้อมเพรียง แล้ว
เดินแถวเข้าห้องเรียนด้วยความเป็นระเบียบ

“ต้น นายเป็นอะไร” ก้องตวาดไล่ต้นเพราะรำคาญที่ต้นลุกลี้ลุลนอยู่
ไม่นิ่ง

“เมื่อเข้าที่ครูสนใจพูดไม่กลัวหรือไง” ต้นพูดด้วยสีหน้าที่ไม่สู้ดี

“ต้นพูดอะไร” ก้องรีบพูดแทรก

“ก็ฉันกลัว บอกแล้วว่าอย่าเอาๆ” ต้นยังพูดต่อ

“ก็แค่คำขู่ จะกลัวทำไม ฉันเอาไปเป็นลิบเล็มแล้ว ไม่เห็นจะมีใครรู้เลย”

ก้องพูด



เสียงกริ่งดัง ๓ ครั้ง เป็นสัญญาณว่าถึงเวลาพักกลางวันแล้ว โรงเรียน
เริ่มครึกครื้นด้วยเสียงเจ๊อยแจ้วอีกครั้ง

แอร์เย็นฉ่ำในห้องสมุดยังเป็นวิมานของการพักผ่อนหย่อนใจสำหรับเด็ก ๆ
เพื่อหนีความร้อนอบอ้าวของแดดยามเที่ยงเฉกเช่นทุกวัน ก้องกับต้นถอดรองเท้า
แยกจากจุดวางรองเท้าไปไว้ใกล้ประตูเล็กของห้องสมุดที่อยู่ในมุมมืด ๆ เช่นเคย
แล้วจึงเดินอ้อมมาเข้าทางประตูหน้าห้อง

“ครูสมใจ!” ดันตกใจเมื่อเจอหน้าครูสมใจ จนเผลอตะโกนเสียงดัง

“เป็นอะไรนายดัน เห็นครูแต่ทำอย่างกับเห็นผีในห้องสมุดเลยนะ”

ครูสมใจแซว

“ผะ...ผะ...ผม...” ดันพูดตะกุกตะกัก

“เราต้องรีบไปหาหนังสือทำรายงานครับ เดี่ยวหมดเวลา” ก้องรีบพูด
ตัดบท แล้วดิ่งดันไปในมุมหนังสือเก่าที่ไม่ค่อยมีใครเดินผ่าน

“ทำตัวให้ปกติหน่อยสิ เดี่ยวครูก็สงสัยกันพอดี ไปนั่งนู่น เดี่ยวฉันหา
หนังสือก่อน” ก้องพูด

เวลาผ่านไปเกือบ ๓๐ นาที ดันสงบสติอารมณ์และลอกเนื้อหาจาก
หนังสือลงในสมุดตามที่ครูสั่งจนเกือบจะเสร็จแล้ว ในขณะที่ก้องได้แต่เอาหน้า
ตาบโตะ หลับตาฝืนต้อยตั้งแต่เข้ามาจนกระทั่งตอนนี้

“ก้อง ก้องตื่น ทำการบ้าน เดี่ยวคาบสุดท้ายต้องส่งแล้วนะ” ดันปลุกก้อง

“เอาน่า ฉันมีวิธีก็แล้วกัน นายทำของนายไปเถอะ” ก้องพูดจั่วเจีย

“วิธีอะไร เดี่ยวถึงเวลาเรียน ห้องสมุดก็จะปิดแล้ว นายจะเอาเนื้อหา
จากไหน” ดันถาม



ก้องถอนหายใจเฮือกหนึ่ง ก่อนจะคว้าหนังสือที่หาได้มาเปิดหน้าที่มี
เนื้อหาที่ต้องการ แล้วก็ใช้วิธีฉีกเนื้อหาหน้านั้นออกอย่างบรรจงและไร้เสียง

“เฮ้ย!” ดันตะโกนเสียงดัง

“จู้ จู้ เอาใส่ในกระเป๋านายด้วย ฉันไม่ได้เอากระเป๋ามา” ก้องสั่งแล้ว
พุบหลับต้อ

เสียงกริ่งดังขึ้น ๓ ครั้ง เสียงเจี๊ยบแจ้วก็ค่อย ๆ เบาลง ห้องสมุดปิด
บริการแล้วสำหรับวันนี้...



“เอ๊ยด!” เสียงชั้นหนังสือเหล็กที่ครูดกับพื้นกระเบื้องดังเสียดแทง
โสตประสาทของก้องให้ตื่นขึ้น

“เฮ้ย! เกิดอะไรขึ้น” ก้องอุทานออกมาพร้อมกับสิ่งที่เห็นเมื่อลืมตา

“ทำไมมืดแบบนี้ ดัน ดัน ใครยังอยู่ในห้องบ้าง ครุสมใจครับ” ก้องลุกขึ้น
เดินไปเรื่อย ๆ พยายามสอดสายสายตาสู้กับความมืดมิดเพื่อหาสิ่งมีชีวิตที่ยังอยู่
ร่วมกันภายในห้องนี้

“ปัง!” เสียงหนังสือหล่นกระแทกพื้น ก้องตกใจกระโจนตัวไปชนเข้ากับ
แจกันดอกไม้บนโต๊ะครุสมใจจนพลัดตกลงแตกกระจาย ตัวของเขาล้มลงโดน
เศษแจกันบาดเข้าที่ข้อศอก

“โอ๊ย! ใคร! ออกมานะ ดัน ดัน ไม่เล่นอย่างนั้นะ ออกมาสิ” แม้ว่าตอนนี้
ใจของก้องเต้นแรงจนแทบจะทะลักออกมาจากอก แต่ก็ยังใจดีสู้เสือ ส่งเสียงสู้กับ
ความเงิบงัน ค่อย ๆ เพ่งมองไปยังมุมหนังสือเก่าที่เป็นต้นเสียงทำให้เขาตกใจ
สิ่งที่เห็นทำให้เขาแทบจะเป็นบ้า

“ผี ช่วยด้วย!” ก้องตัวสั่น กระเสือกกระสน ล้มลุกคลุกคลาน หนีไปที่
ประตูเล็กของห้องสมุด จุดที่เขาวางรองเท้าไว้ด้านนอก

“เฮ้ย! ทำไมเปิดไม่ออกเปิด เปิด” ก้องเอาตัวกระแทกประตูไม่หยุดหย่อน
แต่ไม่เป็นผลเลยเพราะดูเหมือนว่าประตูจะถูกล็อกจากด้านนอก “ช่วยด้วย ๆ”
เขาพยายามตะโกนทั้งน้ำตาที่ไหลอาบแก้ม





“ปัง! ปัง!” เสียงหนังสือที่หล่นกระแทกพื้นดังไล่หลัง และไถ่ตัวก้อง
เข้ามาทุกที ๆ

“ช่วยด้วย!” ก้องส่งเสียงร้องจนคอแทบแตก ก่อนที่จะหมดสติลงตรงนั้น

“ก้อง ก้อง ตื่น ถึงเวลาเรียนแล้ว”

ก้องรู้สึกตัวตื่นจากเสียงเรียกของต้น เขารู้สึกได้ถึงเหงื่อที่ชุ่มอยู่ทั้งตัว
ของเขา รวมถึงแผลตรงข้อศอกที่แห้งแล้ว และคราบน้ำตาบนใบหน้า



เสียงหายใจของก้องเริ่มถี่หอบขึ้นเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านมา
เขาค่อย ๆ ลืมตา

“ก้องเป็นอะไร ทำอย่างกับฝันเห็นผี” ดันทักขึ้น

ก้องมองเห็นหน้าเพื่อนรักในความสว่างของแสงไฟในห้องสมุด เขายัง
นั่งอยู่ที่เดิม ตำแหน่งเดิม ตั้งแต่ตอนแรกที่เข้ามาห้องสมุด



“เมื่อก็นายไปไหนมา แล้วไฟดับหรือ” ก้องถาม ซึ่งเป็นคำถามที่ทำให้คนฟังถึงกับหัวเราะลั่น

“ก้องไม่สบายหรือ ฉันทิ้งนั้งหล่อ ๆ อยู่ตรงนี้นะมาตลอด แล้วไฟดับ... ไฟดับตอนไหน ฮ่า ฮ่า”

“ก้อง” เสียงครูสมใจดังมาจากด้านหลัง ก้องถึงกับสะดุ้งเหือก

“ครูคิดว่าก้องจำเป็นต้องใช้นะ” ครูสมใจยื่นกระปุกกาวให้ก้อง ก้องยกมือไหว้ก่อนรับมา

“ช่วยเพื่อนด้วยนะดัน ทำให้ได้ ครูยินดีให้อภัย” ครูสมใจพูดพร้อมส่งรอยยิ้มให้กับลูกศิษย์ก่อนที่จะเดินกลับไปโต๊ะครู ทิ้งต้นกับก้องให้ช่วยกันซ่อมหนังสืออยู่ในมุมประจำของพวกเขา



“ครูดีใจนะคะที่นักเรียนคนนั้นได้นำหนังสือมาคืนห้องสมุดแล้ว และยินดีให้อภัยโดยไม่มีข้อกังขาอะ ทุกคนเคยกระทำผิดพลาด เคยเดินทางผิด แต่ไม่มีคำว่าสายไปสำหรับการกลับตัว และครูหวังเป็นอย่างยิ่งว่า เรื่องที่ครูนำมาเล่านี้จะเป็บบทเรียนให้นักเรียนทุกคนเห็นคุณค่าของทรัพยากรทุกชิ้น ไม่ว่าจะเป็หนังสือ สิ่งมีค่า หรือไม่มีค่า ทุกอย่างบนโลกใบนี้ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่มีคุณค่าจงรักษาไว้ ถ้าไม่รักษาก็อย่าทำลายนะคะ แยกย้ายเข้าห้องเรียนได้คะ”

“ขอบคุณครับ/ขอบคุณค่ะ” เช้าวันนี้สถานการณ์เดิม ๆ ยังดำเนินไปตามธรรมเนียมที่ควรจะเป็น เสียงของครูสนใจยังน่าฟังเหมือนเคย ต่างกันก็แต่พฤติกรรมของเด็กบางคนที่เปลี่ยนไป



เด็กชายนพดล แฝ้วสมบัติ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนเทศบาลบ้านแสนราษฎร์
อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา



น้ำจ้าวเพื่อนรัก

เพื่อน... คำสั้น ๆ แต่ความหมายมากมายเกินกล่าว สำหรับคนปกติ อาจจะมีเพื่อนมากมายหลายคน แต่สำหรับผมเด็กพิเศษที่ใคร ๆ เรียกขานว่า เด็กเอ๋อบ้างล่ะ เด็กปัญญาอ่อนบ้างล่ะ จนต้องแก้ความเข้าใจผิดว่า ผมไม่ได้เป็น เด็กเอ๋อหรือเด็กปัญญาอ่อน แต่ผมเป็นออทิสติกต่างหากครับ

ผมมีความผิดปกติทางด้านสมองตั้งแต่กำเนิดที่ส่งผลต่อการพัฒนาการด้านการสื่อสาร ด้านการเข้าสังคม และด้านการทำกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งทำให้ผมไม่มีเพื่อนสนิท เพราะตั้งแต่เล็กผมก็เล่นกับเพื่อนไม่เป็น แม่บอกว่าผมชอบอยู่คนเดียว แต่แม่พยายามพาผมไปสนามเด็กเล่นเพื่อได้เล่นกับคนอื่น ในที่สุดผมก็สามารถเล่นกับทุกคนได้ และได้เข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติ ทว่า ผมยังทำงานหรือเขียนไม่ค่อยทันเพื่อน ต้องได้รับการติดตามและกระตุ้นอย่างมากงานถึงจะสำเร็จ แม่จึงต้องฝากเพื่อนร่วมรุ่นที่เป็นหัวหน้าห้องช่วยดูแลผม

ซึ่งนอกจากการเรียนแล้วผมยังถูกกลั่นแกล้งจากผู้ที่แข็งแรงกว่าอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นขนมหรือเงินที่ได้มากินขนมที่โรงเรียนจะถูกฉกฉวยไปตลอด ผมจึงต้องพึ่งพาเพื่อนคนนี้ ‘น้ำจ้าว’ ผมเรียกเขาว่าอย่างนั้น

“ตื่น ตื่น พี่มีเวลาเรียนคาบต่อไปแล้ว” ผมสะดุ้งตื่นด้วยความงัวเงียเล็กน้อยเพราะเสียงเรียกพร้อมเขย่าตัวจากน้ำจ้าว ผมเผลอหลับไปหลังจากกินอาหารมื้อเที่ยง

“ครับ ผมตื่นแล้ว แต่ปวดหัวจัง” ผมบอก





“ไม่สบายหรือเปล่าพี่ม” น้าจ้าวถามพร้อมเอามือมาแตะที่หน้าผาก และคอย “ตัวร้อนนี่ พี่มเป็นไข้แล้วละ ไป ๆ เดี๋ยวเราพาไปห้องพยาบาล เดี๋ยวไหม” น้าจ้าวกล่าวพร้อมประคองผมลุกขึ้น

“ไหว ๆ” ผมตอบ

สรุปวันนี้คาบบ่ายผมไม่ได้เรียนเลย น้าจ้าวเป็นธุระจัดการให้หมด ไม่ว่าจะเป็นจัดการบ้านให้ เตรียมกระเป๋านักเรียน โทรศัพท์บอกแม่ของผมให้ มารับกลับบ้าน

จนกระทั่งวันที่ผมต้องใส่ชุดพละ ซึ่งเป็นกางเกงวอร์มขายาว จึงเป็นอีกวันที่ผมมีโอกาสถูกเพื่อนตัวโตอย่างโจแกล้งอีก



“อย่างนะ อย่าดึงกางเกงผม ช่วยด้วยครับ” ผมร้องพลางดิ้นรนให้หลุดพ้นจากมือโจ

“ไม่ต้องดิ้น ดิ้นไม่หลุดหรอก ฮ่า ฮ่า” โจหัวเราะเยาะเย้ย

“เฮ้ย! ทำอะไรกัน หยุตเลยนะ” ผมได้ยินเสียงน้ำจ้วตะโกนห้าม

“ไม่ต้องไปฟัง ยังสนุกไม่พอ” โจกล่าว

“ครูครับ เชิญทางนี้หน่อยครับ” เสียงน้ำจ้วตะโกนเรียกครูเมื่อเห็นว่าห้ามโจไม่ได้

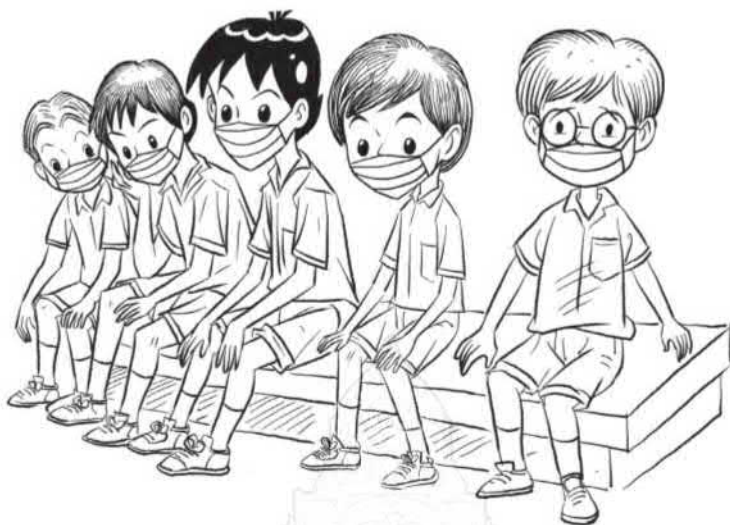
ไม่นานนัก เสียงครูขวัญใจ ซึ่งเป็นครูประจำชั้นก็ดังมาจากนอกห้อง เมื่อโจได้ยินจึงรีบปล่อยมือจากกางเกงของผม แล้วยิ้มเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“คืออย่างนี้ครับครู...” น้ำจ้วตะโกนเล่าเหตุการณ์ให้ครูฟัง

ครูขวัญใจถอนหายใจ แล้วพูดบรมเรื่องการกระทำที่ไม่เหมาะสมของโจ

“พวกเธอมีความสุขมากใช่ไหมที่เห็นคนอ่อนแอกว่าเป็นทุกข์ พวกเธอไม่สงสารเพื่อนหรือ เขาตัวเล็กกว่า อ่อนแอกว่า อยู่ห้องเดียวกันควรดูแลช่วยเหลือกัน โดยเฉพาะกับเพื่อนที่อ่อนแอหรือไม่มีความสามารถเทียบเท่าเธอ ครูว่าถ้าพวกเธอทำได้ น่าจะเกิดความภาคภูมิใจมากกว่าการแกล้งเพื่อนนะ” ครูขวัญใจกล่าว





จากวันที่ครูขวัญใจได้อบรมตักเตือนใจและกลุ่มเพื่อนของเขา ผมก็ได้รับการดูแลจากเพื่อน ๆ มากขึ้น โดยเฉพาะน้ำจ้าวเพื่อนรักที่คอยดูแล และไม่ทิ้งให้ผมอยู่ตามลำพัง ทำให้ชีวิตในโรงเรียนของผมสงบสุขเรื่อยมา

จนกระทั่งเหตุการณ์ครั้งนั้น ผมไปห้องน้ำคนเดียวโดยไม่ได้ออกน้ำจ้าว ขณะที่ผมกำลังเดินออกจากห้องน้ำก็เลื้อบไปเห็นโจยืนอยู่ ผมใจหายวาบ ‘จะถูกแกล้งอะไรอีกนะเรา’ ผมคิดในใจและรีบเดินหลบหลีก

“นายไม่ต้องหลบ มีเงินเท่าไรเอามาให้ฉันยืมก่อน” โจพูดด้วยน้ำเสียงขู่เชิญ



“มี ๒๐ ครับ จะไว้น้ำกินตอนเย็น จะยืมอีกแล้วหรือครับ ที่ยืมไปตั้งหลายครั้งยังไม่คืนผมเลย” ผมตอบด้วยเสียงสั้นเครือ

“นายก้าทวงเงินฉันหรือ” โจทำเสียงกร้าวพร้อมขยับตัวทำท่าข่มขู่

“ก็ได้ ๆ ครับ” ผมรีบตัดบทด้วยความกลัว พร้อมล้วงเงินในกระเป๋าทางเกงส่งให้โจ

“เฮ้ย! โจ” เสียงน้ำจ้าวตะโกนมาพร้อมกับดึงโจออกจากผมในตอนที่ผมกำลังยื่นเงินให้โจพอดี

“ทำตัวเป็นนักเลงโกเงินเพื่อนหรือ ดีละ! เรื่องนี้ต้องถึงฝ่ายปกครอง” น้ำจ้าวพูดเสียงแข็ง

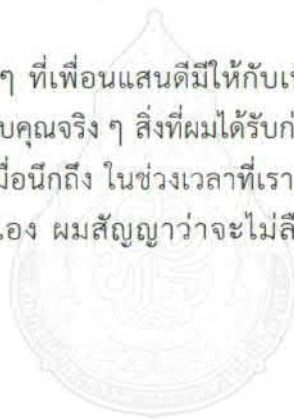
“ฉันไม่ได้ทำ นายอย่ามาใส่ความ ฉันแค่ขอยืมเงิน” โจลอยหน้าพูด

“แล้วทำไมไม่ยืมคนอื่น ทำไมต้องมาทำลับๆ ล่อๆ ด้วย มันสื่อเจตนาไม่ดี ยืมเงินเพื่อนมาหลายครั้งแล้วแต่ไม่คืน อย่าคิดว่าไม่มีใครรู้ อุตสาห์ทำเป็นไม่รู้ไม่ใช่ แต่ครั้งนี้ต้องแจ้งครูแล้วละ” น้ำจ้าวคว้าแขนผมเดินไปที่ห้องปกครองทันที



ในที่สุด เมื่อฝ่ายปกครองรับทราบและสืบประวัติของโจ จึงพบว่ามียุติ
อีกหลายคนที่ถูกโจบังคับเอาเงินค่าขนมไปเหมือนผม ฝ่ายปกครองจึงเชิญ
ผู้ปกครองมารับทราบสิ่งที่โจได้กระทำ โจถูกลงโทษด้วยการหักคะแนนความ
ประพฤติและให้กระทำความดีทดแทน พร้อมคาดโทษว่าหากทำผิดอีก
อาจถูกไล่ออก ซึ่งโจก็ยอมรับผิดแต่โดยดีและมาขอโทษผมด้วยตนเอง
พร้อมทั้งสัญญาว่าจะไม่รังแก ไม่แกล้งผม หรือคนที่อ่อนแอกว่า ผมดีใจมาก
ที่ต่อไปไม่ต้องกลัวหรือกังวลว่าจะถูกรังแกอีก และพวกเราก็ได้เด็กดีเพิ่มมา
อีกหนึ่งคน

นี่ละครับสิ่งเล็ก ๆ ที่เพื่อนแสนดีมีให้กับเพื่อนที่มีความบกพร่อง
อย่างผม ขอบคุณมาก ขอบคุณจริง ๆ สิ่งที่ผมได้รับก่อให้เกิดความประทับใจ
และเป็นความทรงจำที่ดีเมื่อนึกถึง ในช่วงเวลาที่เรเติบโตต่อไป มีแนวทาง
และวิถีชีวิตเป็นของตัวเอง ผมสัญญาว่าจะไม่ลืมเพื่อนคนนี้ตลอดไป
'น้ำจ้าวเพื่อนรัก'



นายระพีพัฒน์ ดอกไม้

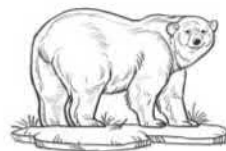
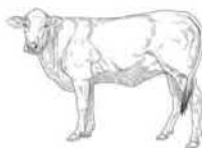
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนเทศบาลบ้านเสนาณรงค์

อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา



เกมฝึกสมองและทักษะ

เด็ก ๆ ช่วยกันวงกลมภาพสัตว์ที่เสี่ยงต่อการสูญพันธุ์อันเนื่องมาจาก
วิกฤตการณ์ภาวะโลกร้อน จำนวน ๕ ภาพ



ช่วยพวกเราด้วย...

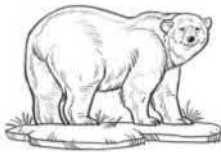
สัตว์ที่เสี่ยงต่อการสูญพันธุ์อันเนื่องมาจากวิกฤตการณ์ภาวะโลกร้อน

๑. เพนกวิน (Penguin)



เพนกวินมีถิ่นอาศัยอยู่บริเวณซีกโลกทางใต้ และด้วยสภาวะการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ ทำให้สัตว์ทะเลตัวเล็ก ๆ เช่นแพลงตอนที่เป็นอาหารของปลา และปลาซึ่งเป็นอาหารของสัตว์ต่าง ๆ รวมถึงเพนกวินในบริเวณขั้วโลกใต้ลดน้อยลง ทำให้เพนกวินต้องเผชิญกับการขาดแคลนอาหารและเกิดภาวะความอดอยาก

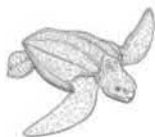
๒. หมีขาว (Polar Bear)



หมีขาวหรือหมีขั้วโลกอาศัยอยู่บริเวณซีกโลกทางเหนือ พวกมันได้รับผลกระทบอย่างหนักจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ เพราะน้ำแข็งที่ละลายทำให้หมีขาวสูญเสียที่อยู่ และทำให้ระบบนิเวศทางทะเลเปลี่ยนแปลง ส่งผลให้สัตว์ทะเลที่เป็นอาหารของพวกมันลดลงตามไปด้วย จนทำให้หมีขาวต้องเผชิญกับความอดอยากเช่นเดียวกับเพนกวิน



๓. เต่ามะเฟือง (Leatherback Sea Turtle)



เต่ามะเฟืองเป็นเต่าทะเลที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก และอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการสูญพันธุ์ เนื่องจากมีสถิติการวางไข่ลดลง เพราะระดับน้ำทะเลและอุณหภูมิที่สูงขึ้นมีผลต่อการขึ้นฝั่งมาวางและฟักไข่

๔. โคอาลา (Koala)



โคอาลาเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมที่มีกระเป๋าหน้าท้อง อาศัยอยู่ในป่าที่มีต้นยูคาลิปตัสในประเทศออสเตรเลีย โคอาลาเป็นสัตว์ที่มักได้รับผลกระทบจากไฟป่า อันเกิดจากคลื่นความร้อนและภัยแล้งที่เป็นผลมาจากภาวะโลกร้อน

๕. นกพัฟฟิน (Puffin)



นกพัฟฟินเป็นนกทะเลขนาดเล็ก หาอาหารด้วยการดำน้ำเป็นหลัก แต่เนื่องด้วยอุณหภูมิน้ำทะเลที่เพิ่มสูงขึ้น ทำให้ปลาทะเลขนาดเล็กว่ายน้ำลงไปในน้ำที่ลึกขึ้น หรือว่ายน้ำขึ้นไปทางเหนือแทน นกพัฟฟินจึงต้องบินออกไปหาอาหารไกลมากขึ้น และดำน้ำลึกขึ้นกว่าเดิม

อ้างอิง

พัชรี บอนคำ. ส่องสัตว์โลกเสี่ยงสูญพันธุ์จาก “ภาวะโลกร้อน”. สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๔.

จาก <https://urbancreature.co/climateemergency-animal/>

ตุลยวรรธ สุทธิแพทย์. ภาวะโลกร้อนกับผลกระทบต่อสิ่งมีชีวิต. สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๔.

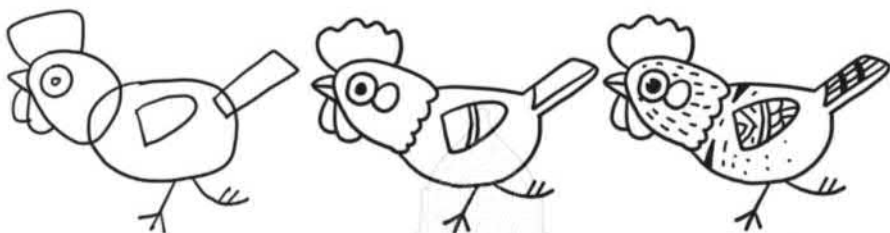
จาก https://www.vet.cmu.ac.th/cmvi/document/journal/1_2550.pdf



การ์ตูนน่ารักๆมาแล้วจ้า

มาเขียนภาพการ์ตูนภาพสัตว์ปีกกันนะน้องๆ

- ๑ ภาพแรก เป็นน้องไก่ที่เราคุ้นเคย แต่ไก่ตัวนี้ไม่เหมือนไก่
ที่พบเห็นตามธรรมชาติซะทีเดียว ของเขียนตาม
ลำดับข้างล่างนี้ ได้เลยจ้า



- ๒ อีกภาพ นกฟัฟฟินตัวน้อย



- ๓ นกฟัฟฟิน เป็นนกที่จับปลา
เป็นอาหาร บางครั้งจะคาบปลา
หลายๆตัวไว้ในปาก และกลับไม่คาย
ลูกน้อยในรัง เป็นนกที่มีสีปากสวยงาม
ลองเขียนภาพตามขั้นตอนข้างบนดูนะ



มหาวิทยาลัยบูรพา

[illegible]

① วัสดุรูปทรงเรขาคณิต ของกลม ศึกษาค้นคว้าตามแบบ

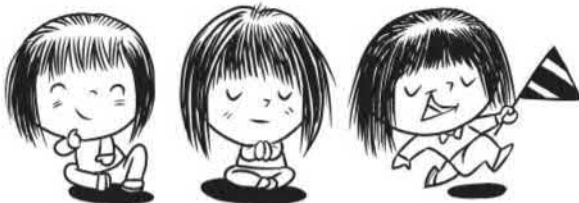
② ③ ใส่ทรายละเอียดให้พอแฉะ



ชีวา คือ โศกนาฏกรรม^๒ ที่^๑ จันทอนตามแบบแล้ว
ลงมือ เขียน-มา^๑ ตามได้เสีย^๑.

ସ୍ବଧର୍ମ କିଂଚିତ୍

ขอเชิญชวนผู้อ่านร่วมทำแบบสอบถาม
ความคิดเห็นที่มีต่อหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๕
<https://qr.page/g/n9XlcooRG>



คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๕

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	ประธานกรรมการ
รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (ที่กำกับดูแลสำนักอำนวยการ สป.)	รองประธานกรรมการ
เลขาธิการนายกรัฐมนตรี หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงกลาโหม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงมหาดไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงสาธารณสุข หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงแรงงาน หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงคมนาคม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพลังงาน หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพาณิชย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงยุติธรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการคลัง หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกรุงเทพมหานคร หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมกิจการเด็กและเยาวชน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมพลศึกษา หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิการบดีมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมการขนส่งทางบก หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิการบดีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ

ผู้ว่าการการไฟฟ้านครหลวง หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการรถไฟแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการประปานครหลวง หรือผู้แทน	กรรมการ
กรรมการผู้จัดการใหญ่ กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการธนาคารออมสิน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล หรือผู้แทน	กรรมการ
ประธานสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ประธานสภาสตรีแห่งชาติ ในพระบรมราชินูปถัมภ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ประธานคณะกรรมการอำนวยการมูลนิธิร่วมจิตต์น้อมเกล้าฯ	กรรมการ
เพื่อเยาวชน ในพระบรมราชินูปถัมภ์ หรือผู้แทน	
นายกสมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้กำกับการกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและสตรี หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษา หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคุรุสภา หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครู	กรรมการ
และบุคลากรทางการศึกษา หรือผู้แทน	
เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ช่วยปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการ
ศึกษาธิการจังหวัดทุกจังหวัด สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (ส่วนภูมิภาค)	กรรมการ
(ยกเว้นศึกษาธิการจังหวัดกรุงเทพมหานคร)	
ศึกษาธิการจังหวัดกรุงเทพมหานคร สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	กรรมการ
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	
ผู้อำนวยการสำนักการลูกเสือ ยุวกาชาด และกิจการนักเรียน	กรรมการ
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์	กรรมการ
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
ผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานบุคคล	กรรมการ
สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
ผู้อำนวยการกลุ่มช่วยอำนวยการและประสานราชการ	กรรมการ
สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
ผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานคลังและสินทรัพย์	กรรมการ
สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
ผู้อำนวยการกลุ่มสารนิเทศ	กรรมการ
สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	

ผู้อำนวยการศูนย์บริการประชาชน	กรรมการ
สำนักผู้อำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานทั่วไป	กรรมการ
สำนักผู้อำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
ผู้อำนวยการสำนักผู้อำนวยการ	กรรมการและเลขานุการ
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
ผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานกลาง	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักผู้อำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
นางสาวนันท์ เทตทอง กลุ่มบริหารงานกลาง	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักผู้อำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
นายสมชาย กิจบุญศรี กลุ่มบริหารงานกลาง	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักผู้อำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
นายธีระ ธนะพันธ์พิพัฒน์ กลุ่มบริหารงานกลาง	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักผู้อำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
นางสาวภาวดี แสงวิจิตร กลุ่มบริหารงานกลาง	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักผู้อำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
นางสาวชฎาพร ปานวงศ์ กลุ่มบริหารงานกลาง	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักผู้อำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	
นางสาวนาริน ไกรสา กลุ่มบริหารงานกลาง	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
สำนักผู้อำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	

คณะกรรมการจัดทำและดำเนินการเพื่อให้มีการเผยแพร่และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๕

คณะกรรมการผู้อำนวยการ

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
ผู้อำนวยการองค์การค้ำของ สกสค.	ที่ปรึกษา
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
นางสุกัญญา งามบรรจง	ที่ปรึกษา
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ประธานกรรมการ
ที่กำกับดูแลงานของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	รองประธานกรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักผู้อำนวยการ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักการคลังและสินทรัพย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักพัฒนากิจกรรมนักเรียน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการศูนย์สารนิเทศการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาและส่งเสริมวิทยบริการ (นางสาวภาว ศักดา)	กรรมการและเลขานุการ
สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	
หัวหน้าฝ่ายวิชาการ องค์การค้ำของ สกสค.	กรรมการและเลขานุการ
นางสาวศิริพร พรรณพัฒนกุล	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นักวิชาการศึกษาชำนาญการ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	

คณะกรรมการจัดทำต้นฉบับ

รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ประธาน
ที่กำกับดูแลงานของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	รองประธาน
นางสาวภา คึกดา	กรรมการ
นางวัฒนา บุญเสนอ	กรรมการ
นางสาวนภรณ์ ชังบุตดา	กรรมการ
นางสาวขวัญฟ้า นิยมในธรรม	กรรมการ
นางสาวราตรี ธรรมโชติ	กรรมการ
นางสาวประนอม เพ็งพันธ์	กรรมการ
นางปัญจรัศย์ มหาคามินทร์	กรรมการ
นายอาคม กุลสวัสดิ์ภักดี	กรรมการ
นางสาวศิริพร พรหมพัฒน์กุล	กรรมการและเลขานุการ
นางสาววรารณ์ ศรีแสงฉาย	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวพจมาน กาญจนवास	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางเฉลิมขวัญ ต้นเจริญ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์และจำหน่าย

ผู้อำนวยการองค์การการค้าของ สกสค.	ประธาน
รองผู้อำนวยการองค์การการค้าของ สกสค.	รองประธาน
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการตลาดและการขาย	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการผลิต	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการเงินและบัญชี	กรรมการ
ผู้แทนศูนย์สารสนเทศการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
สำนักอำนวยการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	
หัวหน้าฝ่ายการผลิต สำนักบริหารการผลิต	กรรมการ
นักประชาสัมพันธ์อาวุโส	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายค้าส่ง	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายค้าปลีก	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายโลจิสติกส์	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายอำนวยการและพัฒนาธุรกิจ	กรรมการและเลขานุการ
นักวิชาการตลาดอาวุโส	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการพิจารณาคัดเลือกและบรรณาธิการกิจผลงาน เพื่อตีพิมพ์ในหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๕

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
ที่กำกับดูแลงานของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	ที่ปรึกษา
นางสาวพรณงาม แยมบุญเรือง	ประธานกรรมการ
ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาและส่งเสริมวิทยบริการ	รองประธานกรรมการ

นางวัฒนา บุญเสนอ	กรรมการ
นางสาวนภวรรณ ชังบุตรดา	กรรมการ
นางสาวขวัญฟ้า นิยมในธรรม	กรรมการ
นายพรชัย แสนยะมูล	กรรมการ
นางลำพู เดชาวิชิตเลิศ	กรรมการ
นางสาวชินกมล ศรีสมโกชน์	กรรมการ
นางสาวศิริพร พรรณพัฒน์กุล	กรรมการและเลขานุการ
นางสาวประนอม เพ็ญพันธ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาววราภรณ์ ศรีแสงฉาย	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการพิจารณาคัดเลือกหนังสือและภาพปกหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๕

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
ที่กำกับดูแลงานของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	ที่ปรึกษา
นางสาวพรรณงาม แยมบุญเรือง	ประธานกรรมการ
ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาและส่งเสริมวิทยบริการ	รองประธานกรรมการ
นายพินิจ สุขะสันต์	กรรมการ
นางสาวนภวรรณ ชังบุตรดา	กรรมการ
นางสาวชนิศา ชังจิตเวช	กรรมการ
นางพิมพ์จิต ตปนียะ	กรรมการ
นางสาวศิริพร พรรณพัฒน์กุล	กรรมการและเลขานุการ
นางสาวประนอม เพ็ญพันธ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาววราภรณ์ ศรีแสงฉาย	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ



บรรณาธิการที่ปรึกษา

นางสุกัญญา งามบรรจง	อดีตรองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
นางสาวรัตนา แสงบัวเผื่อน	ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

บรรณาธิการ

นางสาวภา คึกตา	นางสาวอรอร ฤทธิกลาง
นางสาวศิริพร พรรณพัฒน์กุล	นางสาวพจมาน กาญจนवास
นางเฉลิมขวัญ ต้นเจริญ	นางสาววิจิตรา กาฬภักดิ์

ภาพประกอบ

นายสมบัติ คิ้วอก
นักเรียนเจ้าของผลงาน

ออกแบบและจัดรูปเล่ม

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
ฝ่ายวิชาการ องค์การค้ำของ สกสค.
ฝ่ายเตรียมการผลิต องค์การค้ำของ สกสค.

ขอเชิญชวนเด็ก ๆ เขียนเรื่องส่งมาลงหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๖

ส่งมาได้ทั้งที่



กองบรรณาธิการหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๖

อาคาร สพฐ. ๓ ชั้น ๓

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการ ถนนราชดำเนินนอก

เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ๑๐๓๐๐

* ดูรายละเอียดการส่งผลงานได้ที่ academic.obec.go.th

ในช่วงเดือนมิถุนายน - สิงหาคม ๒๕๖๕

เผยแพร่ประชาสัมพันธ์และจัดจำหน่าย

ส่วนการตลาดออนไลน์ องค์การการค้าของ สกสค.

๒๒๔๙ ถนนลาดพร้าว แขวงสะพานสอง

เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร ๑๐๓๑๐

โทรศัพท์ : ๐ ๒๕๑๔ ๔๐๒๓ - ๓๐ ต่อ ๒๒๒ - ๒๒๓

www.suksapanpanit.com

LINE : @suksapanpanit



พิมพ์ที่โรงพิมพ์ สกสค. ลาดพร้าว นายอดุลย์ บุษสา ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๖๔

หนังสือเรียนและแบบฝึกหัด

ภาษาอังกฤษ

ครอบคลุม
มาตรฐาน

CEFR



Go Beyond

หนังสือเรียนภาษาอังกฤษ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6

Lv.1	Lv.2	Lv.3	Lv.4	Lv.5	Lv.6
A1	A2	B1	B2	C1	C2

Happy Campers

หนังสือเรียนภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6

Lv.1	Lv.2	Lv.3	Lv.4	Lv.5	Lv.6
PRE A1	PRE A1	A1	A1	PRE A2	PRE A2



องค์การค้ำของ สกส.

www.suksapananit.com

Tel. 0 2514 4023-30



@suksapananit



ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์

แค่สมัครบัตร รับเลยสิทธิพิเศษแบบจุกๆ

Teachers'
CLUB เพราะครู
คือ คนพิเศษ



ค่าสมัครสมาชิก
1,000 บาท/ปี



สมัครสมาชิก
"Teachers' CLUB" วันนี้
พร้อมรับสิทธิพิเศษมากมาย

องค์การฯ ของ สกสค.
www.suksapanpanit.com

@teachersclub
teachersclubth



ISBN 978-616-564-125-8



9 786165 641258

ราคา 15.00 บาท



QR WEBSITE



QR E-BOOK

มีจำหน่ายที่ ร้านศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ทุกสาขา